

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONVERWACHT GELUK

N° 2496

WEKELIJSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ONVERWACHT GELUK

HOOFDSTUK I

MAISY

De grens tussen Canada en Amerika wordt over het algemeen goed bewaakt, zo goed althans, als dit bij de grote lengte van deze denkbeeldige scheidingslijn mogelijk is. Maar zelfs de scherpste ogen van oplettende douanebeambten hadden toch onmogelijk kunnen waarnemen, dat omstreeks elf uur in de avond een niet zeer grote maar blijkbaar buitengewoon snelle vliegmachine die grenslijn ten Zuiden van Winnepeg overstak.

Dit toestel, van twee drijvers voorzien, zodat men het ongetwijfeld voor een watervliegtuig moest houden, schoot met grote snelheid voort op een hoogte van bijna vierduizend meter, boven de bergen, die zich verheffen rondom het Lake

of the woods, het Woudmeer.

Het toestel daalde onmiddellijk aanzienlijk, zodra het zich in het gebied der Verenigde Staten bevond, en het leek alsof de piloot naar een plaats zocht om veilig te kunnen landen.

Nu en dan flitste vooraan de machine een krachtig licht aan, dat voor een korte tijd de aarde daar beneden verlichtte.

Dan werden dichte wouden zichtbaar, enige verstrooid liggende huizen, dan weer uitgestrekte grasvlakten, of een eindeloze prairie.

Toen de piloot zag, dat zijn zoeklicht in water weerspiegelde keek hij de jonge man, die naast hem zat, even aan; deze

knikte met het hoofd, als om een onuitgesproken vraag bevestigend te beantwoorden.

De machine zweefde op dat ogenblik boven het kalme water van het Rode Meer, aan de voet van een bergketen, die zich uitstrekt in een richting van het Westen naar het Oosten.

In grote kringen daalde de machine met stop gezette motor naar dat glinsterende water, en streek er tenslotte met sterk verminderde snelheid en sierlijk als een meeuw op neer, gleed nog een honderdtal meters door en bleef toen zacht wiegen op het nauwelijks bewegende wateroppervlak.

Het was hier stil en rustig, slechts in de verte pinkten de lichtjes van een kleine plaats.

De piloot had de stuurknuppel losgelaten, draaide zich half op zijn plaats om, en wierp een blik op de nog zeer jonge vrouw, die daar in de lage kajuit lag, het hoofd ondersteund met een kussen, het lichaam gewikkeld in een dikke wollen deken. Ofschoon het niet erg koud was, had zij die deken wel nodig gehad, want toen zij dat dek van zich afwierp, bleek zij alleen gekleed te zijn in een dunne onderjurk. — En wat de dames en jonge meisjes daaronder dragen is met een zucht weg te blazen!

Hij wendde zich tot de jonge man die naast hem had gezeten en zei zacht:

— Het is jammer van dat kind en als ze er niet zo beroerd en bleek uitzag van al dat nachtbraken, zou ze beslist een schoonheid zijn. Enfin, ik zal zien wat ik voor haar kan doen.

In de schaduw van de smalle kajuit bewoog zich iets, en een zwaar gebouwd man bracht een geweldige hand naar zijn mond, om een geeuw te smoren, schudde zich als een hond, die uit het water komt, rekte zijn armen uit, en vroeg toen, nog slaapdronken:

— Wij zijn gedaald, naar het schijnt, mylord?

— Ja James, daarop lijkt het veel, antwoordde de aangesprokene, die niemand anders was dan John Raffles, de Grote Onbekende, glimlachend. Je schijnt geslapen te hebben?

— Met uw verlof, mylord, ja, dat heb ik. Mijn ogen vielen dicht, en u had mij verlof gegeven. Maar nu ben ik voorlopig weer klaar wakker. Die drie uren slaap hebben mij beslist goed gedaan. Hebt u wat voor me te doen?

— Niets anders dan dit meisje naar het dorp te brengen, want ze kan in die mannenbroek, die haar veel te groot is en in die jekker niet blijven rondlopen. Ik zal je geld geven en dan moet ze het nodige maar kopen. Kom dan terug, want ook mijnheer Brand en ik zijn zeer vermoeid. In meer dan zeventig uren hebben wij geen oog dicht gedaan, dus wij moeten nodig onze schade inhalen. Zodra voor dit meisje gezorgd is stijgen wij weer op, en zijn dan binnen tien minuten bij mijn oude vriend Jackson, waar wij desnoods een gat in de dag kunnen slapen.

— Ik geloof dat ze wakker is.

Inderdaad bewoog het meisje zich. Zij kwam langzaam overeind zitten, schoof de deken van zich af, huiverde even, wreef zich de ogen uit, tastte om zich heen, kreeg een arm beet, en slaakte een diepe zucht, als van verlichting.

De zaklantaarn van Raffles knipte aan, en met een pijnlijke trek om de mond moest het meisje even het hoofd afwenden. Toen vroeg zij, aarzelend nog:

— Waar zijn wij nu, heren, en wat gaat er met mij gebeuren?

De Grote Avonturier dacht een ogenblik ernstig na, en zei toen:

— Wij hebben je uit de klauwen van je eigen vrienden, de smokkelaars kunnen redden, Maisy. Daaronder bevindt zich een vrouw, Scarlet Elly, de vriendin van jullie aanvoerder Jesse Kelly, die je wel met huid en haar zou willen

verslinden, omdat zij vreest, dat je, wilens en wetens, haar plaats bij die krates Kelly wilt innemen. Geloof je dat je onder die omstandigheden veilig bent in New York?

— Neen, wanneer zal ik ooit veilig voor haar zijn? Ik zal haar zeker uit de weg moeten blijven, en Kelly, en dat loeder Sloan ook. Maar toch; ik moet naar New York terug.

— Je moet naar New York terug, herhaalde Raffles langzaam. Waarom? Waarom zou je je moedwillig in gevaar begeven? Je hebt nu tal van vijanden onder de smokkelaars, zij denken misschien zelfs wel dat je mij geholpen hebt om hen van dit kostbare kistje te beroven, en zelfs je leven loopt gevaar. Ik raad je dringend aan, elders je geluk te beproeven. Je bent nog zo jong. Laat dit leven varen, kies een eerlijk beroep. Ga typen en steno leren. Ik zal je voldoende geld geven om desnoods een half jaar ruim te kunnen leven, en die tijd kun je besteden om een eerlijke werkkring te zoeken.

Maisy schudde het hoofd, wendde het gelaat af, en zei zacht:

— Dat is voor mij te laat Mr. Raffles.

— Te laat? Onzin. Je staat nog op de drempel van het leven. Je bent nog bijna een kind.

— De hemel weet dat ik dat niet meer ben! riep het meisje op bittere toon. Daar hebben die kerels wel voor gezorgd, daar in Broadway.

— Beloof me dat je niet zult terugkeren, drong Raffles nogmaals aan.

Maisy fronste de wenkbrauwen, en mompelde:

— Ik weet niet — ik kan nog niets beloven — ik zal het proberen.

Brand had vol verbazing en medelijden toegeluisterd. Die jonge vrouw daar maakte deel uit van een smokkelaars-troep, en toch was zij niet geheel bedorven. Integendeel, diezelfde Maisy had

nog nauwelijks een etmaal geleden de woede van de bandieten gaande gemaakt door voor hem en Raffles te pleiten, toen zij zich in handen van Jesse Kelly, het hoofd van de smokkelaarsbende, en de zijnen bevonden, aan boord van het smokkelschip, de «Wellington».

Als door een wonder waren Raffles en Brand toen gered, en op hun beurt hadden zij Maisy kunnen ontrukken aan de grijpklauwen van een kerel, zekere Ted Sloan, die de kleren van het lijf gescheurd had en haar voor zich had willen opeisen, op gevaar af, door zijn weeddende chef als een dolle hond te worden neergeschoten. Dadelijk daarop was de vlucht met de Adelaar gevolgd, en het resultaat van al die gevechten en die slimme zetten van beide partijen was nu, dat Raffles tot tweemaal toe de smokkelaars op de kusten van New Foundland een zeer aanzienlijk bedrag had kunnen afnemen, bestemd voor de aankoop van cocaïne, heroïne, opium en andere bedwelmende middelen, en dat zij nu met dat wicht hier in dit afgelegen deel van de Noordelijke Staten waren.

Raffles had even nagedacht, en zei toen:

— Dan is nu het ogenblik aangebroken, Maisy, dat onze wegen zich scheiden. Wij zullen je naar het dorp brengen, waar wel een logement zal zijn, en daar kun je uitrusten en bekomen van de vermoeienissen der laatste dagen.

Raffles zette zijn pet op, stak zijn revolver bij zich, en zei kortaf:

— De boot, James.

De Adelaar voerde een rubbervouwboot mee, die in een paar minuten kon worden opgeblazen, en al spoedig dreef het vaartuigje, dat gemakkelijk twee en als het moest drie personen kon bevatten op het water van het meer. Maisy stapte er in, Raffles nam achter haar plaats, en greep de korte roeiriemen.

Hij wendde zich nog eens om naar Brand en zei:

— Over een uur ben ik terug. Tot straks.

— Dag jengens! zong de heldere stem van Maisy over het stille water. Ik zal jullie wel nooit terugzien, denk ik, maar vergeten doe ik jullie zeker niet. Eigenlijk is het jammer; — ik geloof dat ik smoorlijk verliefd zou worden op die grote beer. Nu, misschien is het maar beter zo. Good bye.

— Good bye, Maisy — wij wensen je het beste toe, zei Brand.

Geen van beide inzittenden sprak tijdens de korte tocht. Binnen vijf minuten had het rubberbootje de kust bereikt. Nergens was een aanlegplaats, dus stapte Raffles kalm in het water, tilde Maisy in zijn armen, en droeg haar naar het rotsige strand, de rubberboot achter zich aantrekkend aan een touw.

Vóór Raffles haar op haar benen zette, sloeg zij haar armen om zijn hals en het leek alsof zij hem een zoen zou willen geven, maar dat durfde zij blijkbaar toch niet.

Toen zij stond, zei zij: wat zou ik het heerlijk vinden als jullie bij me bleven. Waarom doe je het niet. Er is veel te verdienen.

— Zeg zulke dingen niet, Maisy, die jou en mij oneer aandoen. Sluipmoord en omkoping, verraad en onderlinge spionage, dat is de hooggeroemde romantiek waar je van droomt. Braspartijen en roof, verkrachte vrouwen, de laagste diefstallen, geld dat wordt weggesmeten zonder doel, zonder enig nut.

Maisy reageerde hierop niet. Met gebogen hoofd liep zij zwijgend voort, dicht tegen Raffles aangedrongen, daar zij yreesde, in het donker de weg kwijt te zullen raken.

Reeds doemde het eerste huis op van het dorp, toen zij bleef staan, naar Raffles opkeek en vroeg:

— Wat ga je nu verder doen?

— Een vast plan heb ik nog niet, antwoordde Raffles, maar ik kan je wel zeg-

gen, dat ik de strijd ga aanbinden tegen jouw vrienden, tegen omgekechte politie-beambten, tegen het hele stelsel van walgelijke, deer en deer rette misstanden. Misschien vecht ik tegen windmelens. Goed; dat waag ik er op, en bedenk, Maisy, dat dat óók romantiek is, maar romantiek van de goede soort. Ik geloof dat ik daar al een logement zie. Ik zal hier wachten tot ik je heb zien binnengaan. Good bye, Maisy — en tracht dit leven prijs te geven, dat je vroeg of laat zeker zal berouwen.

Raffles wachtte nog enkele minuten, maar toen zij niet terugkwam en zag dat een venster op de eerste verdieping verlicht werd, ging hij terug, meer bewogen door dit nog zo jonge leven, dat verloren dreigde te gaan, dan hij zich zelf wilde bekennen. En dat had een enkele misstap, het blinde vertrouwen op een ellendige schurk te weeg gebracht. Als die man er niet geweest was, zou zij niet uit het ouderlijke huis zijn weggelopen, en zich niet hebben aangesloten bij een troep smokkelaars van de ergste soort.

Zonder iemand tegen te komen bereikte hij de plek weer waar het bootje lag, stapte er in, maakte het touw los, en roeide terug naar de vliegmaschine, waar Brand en Henderson nog wachtten, ofschoon zij nauwelijks hun ogen open konden houden.

Er werden geen vragen gesteld, maar allen dachten aan dat jonge kind, dat daar nu geheel alleen vertoefde in dat landelijke logement in het hoge noorden, op honderden mijlen van het grote New York, dat haar riep en toelonkte uit de verte.

Raffles steeg zo spoedig mogelijk op, en nog geen tien minuten later streek de Adelaar neer, maar ditmaal op een uitgestrekt braak liggend stuk grond, toebehorend aan de oude farmer Jackson, een zwijzaam man, die daar met zijn vrouw en twee zoons een grote farm bestierde.

De vliegmaschine werd weer veilig ondergebracht in een daarvoor bestemde

loods van plaatijzer, de drie mannen begaven zich naar het huis, werden door de oude echtgenote van de farmer, een pienter wijf, naar een paar slaapkamers gebracht, en sloepen nog geen tien minuten later zó vast, alsof zij van plan waren nooit meer wakker te worden.

Zij sloepen negen uren aan één stuk, en ontbeten geheel alleen in een ruime, zonnige kamer, aten van het vers gebakken brood, de geurige kaas, het koude vlees, de verse melk, alsof zij uitgehongerde wolven waren. Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen zij Jackson vroegen gebruik te mogen maken van de kleine auto, die Jackson de zijne mocht neemen. Natuurlijk mocht dat en Jackson bracht hen zelf naar het station. De rit duurde omstreeks drie kwartier, en elk kwartier had hij niet meer dan een paar woorden gesproken. Hij vroeg niets, wilde nooit iets weten, stelde zich tevreden met een handdruk en zou met verontwaardiging geld hebben afgewezen als hem dit als vergoeding werd aangeboden door die Engelsman, die van zo ver kwam, en die hij zo zelden te zien kreeg. Zo was Ole Jackson, de Amerikaanse boer van Zweedse afkomst.

De drie mannen moesten nog een half uur wachten op een trein.

Het was de Pullmantrein die van Winnepeg kwam en die recht door ging naar New York. Een reis van ruim twee dagen.

Raffles en Brand namen plaats in een der Pullmanncars, en Henderson ging wat verder zitten.

Om één uur ongeveer bereikten zij de vrij grote stad Emerson. De trein stopte daar vijf minuten. En onder de reizigers die de grote Pullmannwagen binnenstapten, zagen Raffles en Brand als eerste Maisy Hopkins.

Zij had van het geld, dat Raffles haar gegeven had, een hoed, een reistas en kleren gekocht en zag er nu in een lichte mantel, niet alleen zeer fatseerlijk, maar zelfs aantrekkelijk uit.

In het voorbijgaan door het brede gangpad zag zij de twee mannen zitten, slaakte een lichte kreet, werd beurtelings rood en bleek, en zei, neervallend op de bank tegenover hen :

— Ik ga naar New York. Die stad roept me met zoveel kracht dat ik er geen weerstand aan kan bieden. Waar is de dikke beer? Hij heeft wel een sigaret voor me.

HOOFDSTUK II

EEN ONTMOETING

Het was vier uur in de namiddag toen de trein eindelijk na de langdurige reis het Terminus station van New York binnenreed. Voor de trein geheel stil stond had Raffles de hand van het meisje gegrepen, had haar naar een stil hoekje gevoerd, en zei haar :

— En zal het afscheid nu voor goed zijn, Maisy ?

— Ik vrees het, zei het meisje. Het zou niet goed zijn als wij bij elkander werden gezien, voor geen van beiden.

— Dat is zo, want nu gaat de strijd tegen het geboefte beginnen. Maisy ik waarschuw je voor de laatste keer. Denk er om, dat ik harde middelen moet gebruiken en niemand kan ontzien.

— Dan zie ik je misschien toch nog terug, zei Maisy met geveinsde luchthartigheid.

Raffles schudde het hoofd en zei :

— Dat denk ik niet. Misschien zal ik jou zien, maar jij mij waarschijnlijk niet. Hier in New York beschik ik over tal van middelen, om mij onzichtbaar, of tenminste onherkenbaar te maken, maar

als je ooit mijn hulp mocht behoeven, roep die dan zonder aarzelen in, en ik zal je bijstaan. Mijn vriend en ik zijn nog altijd je schuldenaars.

Hij drukte haar nogmaals de hand, heel even werden haar ogen vochtig, het leek er even op alsof zij hem wilde terughouden, maar toen snelde zij weg in een oogwenk in de volte verdwenen.

Maisy Hopkins scheen voor goed uit hun leven te verdwijnen.

— Zij heeft het zelf gewild, zei Raffles zacht. Zij heeft geen weerstand kunnen bieden aan de lokkende roep van deze voor haar zo gevaarlijke stad. Waarschijnlijk is zij ook niet geschikt voor een leven in een kleine stad, waar zelden iets opwindends gebeurt. Maar ik vraag mij af of zij ten volle zou beseffen dat zij als het ware vogelvrij verklaard is ? Die schurk Jesse Kelly zal zeker al het mogelijke doen om haar in zijn macht te krijgen, zodra hij weet dat zij weer hier is.

— De kerel zal wel half ziek van woe-de zijn omdat hij met zijn grote lading

smokkelwaar in zijn maag is blijven zitten, als gevolg van het feit, dat wij de koopsom hebben... hebben...

— Laten wij zeggen: ontvreemd, Charles, dat klinkt niet zo cru, vulde Raffles met een glimlachje de zin aan.

Raffles en Brand hadden hun kleine valiezen ter hand genomen, en een ogenblik daarna stonden zij weer midden in het gewoel van de reusachtige stad, met, in de verte, het oog op skyline van de talrijke wolkenkrabbers.

Henderson volgde op een veilige afstand, zorgdragend, dat hij niet al te zeer in het oog liep. Op het grote plein bevond zich een grote menigte mensen, en het kwam Brand voor, dat een paar mannen hem en Raffles scherp in het oog hielden. Hij maakte Raffles deelgenoot van die indruk maar deze haalde de schouders op en zei:

— De hele geschiedenis is natuurlijk al uitgelekt, want de telegraaf is sneller dan een trein, en waarschijnlijk wordt er wel naar ons uitgekeken. Maar wij zullen het gebroed gauw genoeg op een dwaalspoor hebben gebracht, als wij maar eerst weer in ons huis zijn, zonder dat het gemerkt is.

De twee vrienden wenkten een voorbijrijdende taxi, en Raffles droeg Henderson op, goed op te letten dat de wagen niet gevolgd werd door een andere auto.

De rit duurde lang, want Raffles had de chauffeur als adres het Cortland Park opgegeven en moest dus de gehele Broadway afrijden. Daar werd uitgestapt en met de chauffeur afgerekend.

Zij liepen zwijgend verder, na zich te hebben overtuigd, dat de taxi was weggereden, maar niet voordat zij zekerheid hadden, dat Henderson hen op enige afstand begon te volgen.

Rechts van hen strekte zich het grote park uit, en daar voorbij stonden de huizen ver uit elkander.

Naar een van die afgezonderd staande

huizen met slechts één verdieping richtten de beide mannen hun schreden.

Zodra Raffles de voordeur met een huissleutel geopend had, en zij binnen waren, zei hij:

— Eigenlijk staat dit huis te ver voor mijn doel. Wij zullen het houden als een soort toevluchtsoord, in geval van een achtervolging. Het zal echter noodzakelijk zijn, dichterbij in de buurt te wonen van ons operatieterrein. Ik weet in de buurt van een der eerste wolkenkrabbers, het Bowling Green Building, een goed pension. Wij zullen daar een paar kamers moeten huren, maar die moeten zorgvuldig worden uitgezocht. Een huis met één enkele uitgang is voor ons ongeschikt. Een brandtrap is even onmisbaar als een achteruitgang.

Brand trok een benauwd gezicht, en vroeg met weinig geestdrift:

— Hoe lang zal deze strijd tegen de smokkelaars ongeveer duren, denk je?

— Wel, dat zal van de omstandigheden afhangen, antwoordde Raffles luchtig. En natuurlijk ook hoe de omstandigheden zich voordoen. Het is mogelijk dat ik er over een paar dagen al genoeg van heb, maar aan de andere kant is het best mogelijk, dat de strijd zo opwindend en sensationeel is, dat wij er maanden mee bezig kunnen zijn.

— Prettig vooruitzicht mopperde Brand.

— Kom... kom... Charles, niet zo pessimistisch, hernam Raffles lachend. Vergeet niet van hoeveel nut ons optreden kan zijn.

— Nut? Voor wie?

— Nu, — in de eerste plaats voor ons zelf, hoop ik, maar dan toch ook voor de samenleving.

— Laat de Amerikanen daar zelf voor zorgen, zei Brand, terwijl hij zijn hoed neerwierp.

— Neen, Charles. Wij zijn verplicht anderen te helpen, omdat wij nu eenmaal beschikken over de middelen, de erva-

ring, — en ik geloof ook wel te mogen zeggen: de moed. Want die is zeker nodig om het op te nemen tegen mannen als Kelly en Crampton.

— Crampton, de commissaris van politie? riep Brand verschrikt uit.

— Ja zeker. Je bent toch niet vergeten, dat destijds, toen wij met hem te doen hadden, wij de bewijzen in handen hadden, dat die vent absoluut onbetrouwbaar is.

— Nou, maar dat vind ik een gevaarlijk karweitje. Die man is zeer machtig en men fluistert zelfs dat hij een intiem vriend is geweest van Al Capone.

— Al was hij een vriend van Beëlzebub zelf — ik zal hem wel krijgen, zei Raffles vastberaden. En we behoeven er niet langer mee te wachten, want ik geloof dat daar onze vriend Henderson is.

Inderdaad werd de voordeur opnieuw geopend en de reus trad binnen.

Raffles zag dadelijk dat zijn gelaat niet zo opgewekt stond als gewoonlijk, en hij vroeg:

— Wat is er, James? Is er onderweg iets gebeurd?

— Gebeurd is er niets, mylord, maar die chauffeur nam me een beetje al te aandachtig op naar mijn zin, toen ik uitstapte om met hem af te rekenen, en hij scheen aanstalten te maken om mij stilletjes te volgen; ik heb een list moeten gebruiken, om hem te ontlopen. Ik ben een drugstore binnen gelopen, en toen hij daar kwam, was ik al weer gevlogen door de achterdeur.

— Weet je zeker dat die man je spoor bijster is geworden? vroeg Raffles, tussen wiens wenkbrauwen een rimpel verschenen was.

— Absoluut zeker mylord.

— Wij zullen ons toch moeten haasten, om hier weg te komen Charles. Het gaat er waarachtig op lijken, dat het bericht van onze terugkeer al bekend is bij alle leden van de een of andere bende. Vlugg

voortgemaakt dus. En laten wij de grootste zorg besteden aan ons uiterlijk, want daarvan kan veel afhangen.

Onmiddellijk zetten de drie mannen zich aan het werk. Henderson moest opnieuw een neger worden, want dat maakt de mens nog het meest onherkenbaar, en dat had een man van zijn afmetingen wel nodig. Hij maakte zijn gelaat donkerbruin, door middel van een kleurstof, die niet afgaf en alleen maar te verwijderen was met een zeker chemisch middel, waarbij zijn donkerblauwe ogen grijs leken, van dat eigenaardige grijs, dat sommige Mulatten hebben. De pruij was het lastige punt, want Mulatten met vlasblond haar zijn er nu eenmaal niet, maar Raffles had gezorgd voor een hoofdtooi, die niet alleen uitmuntend paste, maar volkomen echt scheen, en de reus inderdaad onherkenbaar maakte.

Raffles zelf deed zijn gelaat een paar veranderingen ondergaan, met behulp van streepjes en lijntjes, die zijn geheim waren. Toen hij gereed was leek hij tien jaren ouder en zag er uit als een klerk of een ambtenaar, die van een karig pensioentje moet leven. Hij had sjofele kleren aangetrokken, een papieren boordje, een rafelige, hier en daar glimmende das, en toen hij zo rondliep door het vertrek, geheel in het karakter van de man, die hij moest voorstellen, verbaasde Brand zich voor de zoveelste maal over het buitengewone acteurstalent van zijn vriend.

Brand had een overall aangetrokken, een van die werkpakken die weinig in het oog vallen, en waarvan de drager electricien, gasfitter, bestuurder van een vrachtwagen, of bediende in een groentezaak kan zijn en nog twintig andere ambachten meer. Een waterachtige stof, op zijn gelaat gebet, had bij het opdrogen een gelige kleur gekregen, zodat hij er niet zo erg gezond uitzag. Ook zijn haar was een weinig geveerd. Hij had een bril opgezet met platte glazen en ook hij behoefde niet meer voor een herkenning te vrezen.

Vervolgens ondernamen zij iets an-

ders; dat ook van groot gewicht was. Er moest een bergplaats worden gevonden, voor een groot deel van het geld, hetwelk Raffles de smokkelaars op zulk een bijna geniale wijze afhandig had gemaakt. Het zou te gevaarlijk zijn, alles bij zich te blijven dragen en als hij het op een bank wilde storten moest hij zijn naam noemen en dat deed hij liever niet.

Er werd daarom uit de vloer van een der bovenkamers een klein stuk gezaagd, in de ontstane opening werden de twee ijzeren kistjes gezet, die tezamen een kapitaal bevatten, het uitgezaagde stuk plank werd weer op zijn plaats gelegd, en daaroverheen het vloerzeil.

Het was intussen donker geworden, toen de drie mannen tenslotte achtereenvolgens het huis verlieten. Ieder had zijn instructies. Henderson sloot de rij. Hij droeg een kleine eenvoudige koffer, waarin zich kledingstukken, pruiken en andere vermommingsartikelen bevonden.

Ieder nam afzonderlijk een taxi, weer van de plaats waar de geheel verlaten woning stond, maar Raffles en Brand begaven zich samen naar 't kleine volkslogement, dat zich op de hoek van Broome Street en Attorney Street bevindt. Dat zou voorlopig hun hoofdkwartier zijn, en het was gunstig gelegen, want het was nauwelijks tien minuten gaans van East Broadway.

Dadelijk nadat zij zich geïnstalleerd hadden in hun logeervertrek, en wat hadden gegeten, begaven de twee mannen zich op zoek naar een geschikt verblijf.

Dat was vrij moeilijk, en zij bezochten wel tien huizen, voor zij tenslotte iets gevonden hadden dat Raffles in alie opzichten voldeed.

Het huis stond op de hoek van twee straten, en het had niet alleen aan beide straten een uitgang, maar nog een derde aan de achterzijde, die uitkwam op een binnenplaats, die door een lage schutting was afgesloten van de omringde huizen. In die schutting bleek een deurtje te zijn, en het scherpe oog van Raffles

had aldaar ontdekt dat dit in verbinding stond met een zogenaamd sousterrain, een bergruimte, waarschijnlijk in gebruik bij een voddenkoopman.

De kamer die zij wilden huren lag op de eerste verdieping en keek uit op de binnenplaats. Aan die zijde bevond zich een klein balkonnetje, dat toegang gaf door een Frans raam, met openslaande deuren dus.

Er was ook nog een hokje voor aan de straat, en ook dat huurde Raffles. Het stond, door een smal gangetje, gevormd door twee aan elkaar grenzende kasten, waaruit het tussenschot was weggenomen, in verbinding met de achterkamer, maar had zelf nog een deur die op de gang uitkwam, en van daar leidde een smalle trap naar de voordeur. Het was een ouderwets huis op de grens van een volksbuurt, en niemand zou daar op de nieuwe bewoners letten.

Een paar uren later waren zij er reeds geïnstalleerd, en Henderson betrok die zelfde avond een kleine kamer in een vlak bijgelegen logement.

Raffles had een week huur vooruitbetaald, en de eigenaar nam verder geen notitie van hem.

De avond verliep rustig, de drie mannen gingen zeer vroeg naar hun bed en sliepen eens lekker uit. Toen zij opstonden waren zij gereed voor hun gevaarlijke onderneming.

De dag werd verder besteed aan noodzakelijke inkopen, en Raffles en Brand schaften zich als onmisbaar wapen in een der grootste zaken keurig gesneden rokpakken aan. Daarbij kwam nog een smoking, bijbehorende overhemden en dassen, en toen konden zij zeggen dat hun wapenrusting in orde was.

Het was pas laat in de avond, toen de twee mannen het huis verlieten langs de achteruitgang en met behulp van een sleutel, die Brand pasklaar had gemaakt, na ongemerkt een wasafdruk te hebben

genomen van het slot der deur, die naar het aangrenzend pakhuis voerde.

Niemand lette op hun vertrek en trouwens niemand had het kunnen zien, want de schutting bezat nog de overblijfselen van een afdak, dat waarschijnlijk het restant was van een voormalig kippenhok, en dat nog maar op een paar wankelen latten rustte.

Aldus verlieten zij dan als deftige heren hun schuilplaats, gingen ongemerkt door het pakhuis van de voddenkoopman, en bereikten een brede straat zonder dat het iemand opviel.

Zij kuierden op hun gemak naar Broadway, nauwkeurig lettend op hun omgeving, terwijl Henderson op een afstand van een meter of vijftig volgde.

Voor de hel verlichte ingang van een bioscoop, die grensde aan een bekende nachtkroeg bleef Raffles plotseling staan en stootte Brand onmerkbaar aan.

De jongeman volgde de richting van zijn blik, en zei schouderophalend:

— Dat was, dunkt mij, te voorzien — zij schijnt er evenmin buiten te kunnen als een opiumschuiver buiten zijn pijp. Het was Maisy Hopkins.

HOOFDSTUK III

LOVEN EN BIEDEN

Het meisje verdween langzaam met de man met zijn olijkleurige gelaat en zijn wettig glimmende haren in de vestibule van het grote gebouw, en Raffles en Brand konden haar gemakkelijk inhalen.

En zo uitnemend was hun vermomming, zo weinig waren de twee vaak in uiterlijk te vergelijken met de twee heren die er een beetje al te elegant uitzagen, en een beetje al te gepommadeerd waren, dat het meisje hen slechts een onverschillige blik toewierp toen zij haar voorbij liepen.

De voorstelling was reeds begonnen, maar nog voortdurend kwamen er bezoekers binnen, en Raffles had al dra ontdekt dat het publiek niet van de edelste soort was. De vrouwen wat al te veel opgemaakt en de mannen droegen te veel diamanten.

Een lucht van drank, sterke parfums en sigaretten sloeg hen dadelijk tegemoet, zodra zij de eigenlijke toneelzaal betraden, waar het publiek aan ronde tafels zat, neergezet op een reusachtig Smyrnatapijt, waartussen een breed gangpad was vrijgelaten, ten dienste van de dansuses, die herhaaldelijk op, en weer afdansten om hun bekoorlijkheden wat meer van nabij te laten bewonderen.

Juist was daar op de planken een komiek bezig, met zijn benen te manipuleren op een wijze, die het publiek wel moest doen veronderstellen dat zijn on-

derdanen niet van vlees en been, maar van rubber waren.

— Dat is Archie Orchy, zei Raffles onmiddellijk. Ik zei dat die knaap is vooruit gegaan, sedert ik hem een jaar geleden in Chicago zag.

— Ik doe het hem niet na, zei Brand, met oprechte bewondering. Hoe komt hij eigenlijk aan die gekke naam?

— Een toneelnaam, antwoordde Raffles schouderophalend. Zijn ware naam luidt Archibald Sundringham.

— Toch niet van de Sundringhams van Doherty Castle? vroeg Brand verbaasd.

— Toch wel. Een bloedeigen neef van de tegenwoordige Lord Doherty, zevende Hertog van Sundringham. De jongen is vroeg van huis weggelopen. Dat komt tegenwoordig vaak voor. Hij kwam totaal berooid in Amerika aan. Je hoeft mij niet zo verbaasd aan te kijken, want ik put die wijsheid uit mijn geheugen, en dat alles heb je zelf kunnen lezen in de Engelse bladen van een paar jaren geleden.

Raffles en Brand waren onder het praten voortgekuierd, als lieden die gewend zijn, zich in zulk een omgeving te bewegen, tot zij tamelijk dicht het grote toneel genaderd waren.

Er waren daar nog enige tafels vrij, en Raffles en Brand gingen zitten. Een kelner schoot dadelijk toe, en zij bestelden elk een whisky soda, omdat hun rol

dat mee bracht.

De revue rolde en klaterde verder, en Archie Orchy stond nu stil in een hoek tussen de coulissen en scheen met aandacht te kijken naar iemand die zo even moest zijn binnen gekomen.

Raffles wendde even het hoofd om, en zag, dat Maisy was binnen gekomen, met een glimlach om de lippen — al was het wat geforceerd, en het was duidelijk te zien dat zij al haar zelfbeheersing nodig had om zo dapper en zelfbewust met wiegende heupbewegingen langs het middenpad te gaan, want daar zat, heel dicht bij het toneel, Jesse Kelly, in gezelschap van een paar vrienden, en met Scarlet Elly trots als een pauwin aan zijn zijde.

Men hoefde er niet aan te twifelen, dat al die lieden in nauwe betrekking tot elkander stonden, want plotseling bedaarde het stemmenrumoer, men hoorde alleen nog maar de muziek klinken, en de stem van de zanger op het toneel. Aller ogen waren gevestigd op Maisy, die daar nu geheel alleen kwam aanwandelen, een sigaret in de mond en de linkerhand in de heup gesteund, alsof er volstrekt niets was voorgevallen tussen haar en die gemene meid met haar rode haardos, die daar naast de opiumsmokkeelaar zat.

Wat Scarlet Elly betreft — zij werd voor een ogenblik vaalbleek onder haar schmink, en stiet een rauw geluid uit, dat het midden hield tussen een lach en een kreet van woede.

Zij stond half van haar stoel op maar Jesse Kelly trok haar aan haar arm neer, en scheen haar nijdig iets te zeggen, te oordelen naar de uitdrukking van zijn gelaat.

Maisy bleef nu even staan, keek naar het toneel, en knikte de komiek tussen de coulissen met een lachje van herkenning toe, waarna zij onverschillig weer verder ging naar een tafeltje, vlak bij waaraan Kelly en zijn troepje gezeten waren.

— Zij durft, fluisterde Brand zacht. Hoe komt zij er toe, zich hier in het hol van de leeuw te wagen?

— Haar bedoeling zal wel zijn, aan een doods vijandin te tonen, dat zij niet bang voor haar is. Dat is voor vele vrouwen een gevoel, dat al het andere overheerst. Zij haat Kelly als de pest, maar zij zou in staat zijn om hem toe te lonken, alleen om zijn vriendin te tarten en jaloers te maken. Ja, de tegenwoordige vrouwjes zijn tedere schepseltjes, vol zachte gevoelens voor haar naasten, en toch heeft zij in de grond een goed karakter, en zij zou het waard zijn, dat er wat zorg aan haar werd besteed.

Juist toen Raffles deze opmerking had gemaakt, verscheen er weer een nieuwe personage ten tonele, en wel niemand anders, dan de commissaris van politie, Crampton, die nog slechts enkele dagen geleden met Raffles te doen had gehad, op een wijze die bijna een einde had gemaakt aan de loopbaan van de Grote Onbekende.

Alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, liep hij tussen het publiek door, hier en daar hoofdknikjes en glimlachjes uitdelend.

— Kras, was alles wat Brand na enige ogenblikken zei.

— Misschien volgens Europese opvattingen, Charles, — hier schijnt men het heel gewoon te vinden, zei Raffles.

— Ik begrijp niet dat men zo'n vent al niet lang ontslagen heeft, zei Brand.

— Omdat er hoger geplaatsten zijn, even bedorven als die man, die hem de hand boven het hoofd houden. Het is een compleet raderwerk van omkoperijen, protectie, eigenbaat, zucht naar macht, die dat alles in stand houdt, en de geringste agent zowel als de machigste gouverneur kan er deel van uitmaken. Het zal zeer lang duren, amice, voor dit bederf is uitgezeikt. Commissaris Crampton weet natuurlijk heel goed, dat hij zich hier bevindt in een door Al Capone in het leven geroepen gelegenheid waar verdovende middelen worden verhandeld, maar hij ziet rustig en glimlachend toe, dat het geschiedt.

— Kijk eens naar Maisy! viel Brand hem plotseling in de rede. Jessie Kelly

wenkt haar — en ik geloof waarachtig dat zij naar hem toegaat.

Inderdaad stond het meisje op, en ging heupwiegend, altijd met datzelfde uitdagende lachje om haar lippen naar het tafeltje waaraan de smokkelaar met zijn gezelschap gezeten was.

Een seconde later was dat gedeelte van de zaal herschapen in een waar strijdpark.

Als een woedende tijgerin was Scarlet Elly plotseling opgevlogen en stak met een kleine dolk, die zij van tussen haar kouseband had gehaald, in de richting van het meisje, dat maar juist de tijd had, opzij te springen.

Kelly greep de woedende vrouw bij een arm, en schreeuwde haar dreigend iets toe, maar zij rukte zich los, en twee mannen moesten haar vasthouden terwijl een derde haar de dolk ontwong.

Intussen moest men op het toneel ook iets hebben opgemerkt, want daar ontstond enige onrust, maar de dirigent vergenoegde er zich mee, zich half om te draaien, haalde zijn schouders op, en bleef rustig door dirigeren.

Alleen de komiek met zijn rubberbenen was van het zijtrapje komen afstomen, en had gepoogd, Maisy om het middel te vatten en haar met zich mee te trekken, terwijl hij smekende woorden tot haar scheen te richten, die in het hysterische gekrijs van Scarlet Elly en het daverende lawaai der saxofoons en gestopte trompetten verloren gingen.

Het meisje scheen eerst tegen te stribelen, maar liet zich toen door de jonge man wegvoeren, naar een tafeltje vlak bij een der zijtrappen. De rust keerde nu even plotseling terug, als zij verstoord was. Niemand scheen het iets bijzonders te vinden, en maar heel weinig bezoekers hadden het de moeite waard gevonden, op te staan, om te kijken wat er gaande was.

Jesse Kelly hield echter zijn geelgroene ogen strak gevestigd op Archie Orchy, en vroeg toen aan een van zijn meegezellen, zo luid dat Raffles het horen kon :

— Wat is dat voor een knul? Hij schijnt Maisy te kennen...

— Dat schijnt zo; het is Archie Orchy, de nieuwe komiek hier, werd hem geantwoord.

Kelly keek een ogenblik met een loerende uitdrukking in zijn ogen naar de jongeman, die met de vlugheid van een kat weer op het toneel was gesprongen en vroeg :

— Kent hij Maisy al lang?

— Minstens al een jaar, werd hem door een ander geantwoord. Juist op het ogenblik dat zij bij ons kwam, heeft zij hem daartoe ook willen overhalen, maar hij vertrapte het. Adellijke hoogheid; — een neefje of zoiets van een Engelse Lord.

Kelly kauwde enige tijd zwijgend op zijn sigaar, zonder de blik af te wenden van de komiek, die met razende snelheid over het toneel wervelde.

— Roep Al Fraser eens bij mij, zei hij ten slotte.

De ander snelde weg met een spoed, die aantoonde, hoeveel gezag Kelly onder zijn mensen had, en een ogenblik daarna kwam een grote, zware kerel aanlopen, de eigenaar van de inrichting.

— Wel? vroeg deze, terwijl hij op de punt van een stoel ging zitten, als om te bewijzen, dat hij niet veel tijd had.

— Je hebt daar een komiek op de planken, die me niet bevalt, begon Kelly onmiddellijk.

— O ja? zei Fraser, ironisch, dan ben jij de enige, want iedereen vindt hem even grappig, en hij heeft veel bijval.

— Ik heb het niet over zijn artistieke bekwaamheden, want die laten mij koud, Fraser. Hij bevalt me niet om een persoonlijke reden. Hij moet morgen weg zijn.

Al Fraser trok zijn ruige wenkbrauwen op, en herhaalde langzaam :

— Morgen weg zijn? Hoe zo? Ik heb een contract met hem voor een maand. De man doet zijn werk goed, en hij is een prima attractie.

— Best mogelijk, maar morgen moet hij weg zijn, Al Fraser.

De twee mannen keken elkander gedu-

rende een paar seconden strak aan. Het was alsof zij elkanders krachten maten. De een wist heel wat van de ander, zij hadden elkaar nodig, de een als afnemer, de ander als leverancier.

Maar Al Fraser was zijn hele leven een man geweest, die deed wat hij zelf wilde, en voor niemand verkoos te bukken.

Hij begon dan ook met zijn groot hoofd te schudden, blies een dikke wolk rook uit, en zei bedachtzaam, volkomen rustig:

— Neen, Kelly, het spijt me jó, maar dát zal niet gaan. Je weet dat ik je graag terwille ben, in andere zaakjes, en ik heb je al vaak geholpen, maar een artiest wegsturen, die mijn zaak doet vollopen... ik denk er niet aan. Man, de beste theaters van Broadway hebben hem al ik weet niet hoe veel geboden, toen hij hier drie avonden was opgetreden. Maar hij heeft zijn contract, en daaraan houdt hij zich als een fatsoenlijke vent — en wel — laat ik nu ook eens fatsoenlijk zijn voor een enkele keer. Waarom wil je hem er eigenlijk uit hebben?

Kelly had de reus met loerende blikken zitten opnemen, en zei nu kortaf:

— Dat is mijn zaak. Je weigert dus, Fraser?

— Weet je dat ik je kan straffen door je mijn leverantie te onthouden.

— Nou, zeg, jij moet nodig praten over leveranties; de jongens die ik met het geld heb uitgestuurd kwamen totaal uitgeplunderd weer thuis. Ik zeg niet dat het jouw schuld was, maar ik zat er naast.

Kelly wierp de ander een venijnige blik toe, en bromde:

— Daar zou ik maar niet op zijn teruggekomen als ik jou was. Vervloekt, ik zit met mijn voorraad op een gevaarlijke plek, omdat jouw mensen zo stom zijn geweest, zich door twee, zegge en schrijve twee mannen van hun koopsom te laten beroven. Het is mooi geweest, Fraser, en ik dank je.

De aderen in de hals van de grote kerel zwollen, toen hij aldus als een

schooljongen werd weggestuurd, ten aanschouwe van de aandachtig toeluisterende en toekijkende smokkelaars en hun vrienden, die er om heen zaten, en toen hij opstond, zei hij uitdagend, met opzet zo luid mogelijk:

— Niemand dwingt je om hier te blijven, Kelly, als je dat maar weet. Lever jij me niet, dan doet een ander het wel. Maar wie wèl blijft, dat is Archie Orchy, en wie zal me beletten om hem er nog een maand bij te nemen als hij dat wil?

Toen draaide hij Kelly de brede rug toe, en deze zag er uit, alsof hij grote lust had, Fraser neer te slaan. Er werd echter een hand op zijn arm gelegd, en de rauwe, moeilijk tot fluisteren te dempen stem van Scarlet Elly zei:

— Haal hier geen stomiteiten uit, Jesse. Er staan een paar stille bij de ingang, die op je letten.

Dadelijk kwam Kelly tot rust. Voor stillen moest je altijd oppassen, want je wist nooit of die omkoopbaar waren of niet. De agenten van de wijk kende hij natuurlijk, en Crampton was zijn beschermer en vriend, maar die zou toch moeilijk kunnen voorkomen, dat hij gearresteerd werd, als hij in een volle zaal een man bewusteloos sloeg.

Hij was nog nauwelijks tot rust gekomen, toen hij weer een hand op zijn schouder voelde, die heel wat zwaarder was.

Het was de hand van John Raffles, maar dat kon Jesse Kelly niet vermoeden, want toen hij nors opkeek, zag hij een door drank opgezet gelaat met kleine, onzeker flakkerende ogen. De man was als een heer gekleed, en zijn scherpe blik taxeerde onmiddellijk de te grote diamanten in het overhemd en de zwarte parels in de manchetten.

— Wat is er? vroeg hij ruw. Ik ken je niet.

— Ik kom om zaken met je te doen, zei Raffles kortaf.

Dat woord scheen een toverkracht uit te oefenen bij Kelly, want zijn gezicht veranderde aanstonds van uitdrukking, en hij stond op, nam de ander onder de

arm, voerde hem naar een tamelijke stille plek in een hoek van de zaal, drukte hem daar op een stoel, ging zelf ook zitten en vroeg :

— Je naam ?

— Quilp... Daniel Quilp, antwoordde Raffles met een grijnslachje. Quilp uit Chicago.

— Quilp ? herhaalde Kelly, verwonderd. Dat is, geloof ik, een naam uit een boek van Dickens of uit een comic strip. Wat had je voor te stellen ?

— O, heel eenvoudig. — Verkoop me je voorraad, hm... je weet wel... tegen een behoorlijke prijs.

— Wat noem jij een behoorlijke prijs — en hoe weet je dat ik voorraad van... hm... je weet wel... heb ?

— Al Fraser en jij hebben zo even hard genoeg gepraat. En een behoorlijke prijs noem ik een prijs, die betaald wordt voor koopwaar, waarmee de leverancier in zijn maag zit.

— Zeg... ben je gek ? zei Kelly verbluft. Denk je soms, dat ik dat goedje niet kwijt kan ?

— Ja, dat denk ik zeker. Fraser had het goedje moeten kopen, maar ze zeggen allemaal dat hij de hele koopsom is kwijt geraakt. Hij draagt het verlies alleen, maar met een stuk of tien andere jongens. Hoe dat ook zijn mag, zo gauw heeft hij natuurlijk geen nieuw inkoopkapitaal bij elkaar. Maar voor jou is het gevaarlijk, je kisten en vaten al te lang

op dezelfde plek te bewaren. Je moet dus genoeg nemen met een zacht prijsje. Dat doet iedere koopman in jouw omstandigheden. Hoeveel heb je zo wat ?

Kelly aarzelde. Hij nam de man scherp op. Hij kon natuurlijk een spion zijn van de regering, en al zag hij daar volstrekt niet naar uit, maar je moest voorzichtig zijn. Intussen — die man kon niet weten waar zich de smokkelwaar bevond, en er was dus niet veel gevaar bij. Trouwens, hij zou natuurlijk naar die Quilp informeren. Hij gaf dus een globaal overzicht van de voorraad, en de zogenaamde Quilp noemde een prijs. En toen volgde een spelletje van loven en bieden, dat, waar ter wereld ook, gespeeld wordt tussen twee partijen, die alle twee op winst uit zijn.

Tenslotte werden beiden het eens.

— Waar kun je het spul afleveren ? vroeg Quilp.

Kelly dacht even na, maakte een kleine berekening, en antwoordde :

— Over drie dagen, aan steiger 123 in Harlem River en ik zal je nog wel precies het uur opgeven op de minuut af. Het spreekt vanzelf dat jij de centen bij je moet hebben... contant. En geen grapjes uithalen met de oude Kelly, want wie dat eenmaal geprobeerd heeft, die kwam meestal nooit in de gelegenheid, het voor een tweede keer nog eens te wagen.

HOOFDSTUK IV

ARCHIE ORCHY, ALIAS SUNDRINGHAM

Maisy was op haar hoede.

Hoe het kwam kon zij niet zeggen, maar er was iets in de atmosfeer van de zaal, dat haar waarschuwde dat er iets broeide.

Zij las het op de gluiperige gezichten van de mannen in hun fraai gesneden tuxedo's, die op zachte toon zaten te praten met Kelly, zij las het op het gezicht vol ingehouden haat van Scarlet Elly, zij meende het zelfs te lezen op het harde gezicht van commissaris Crampton die aan een afzonderlijk tafeltje was gaan zitten met een vrouw die zij niet kende.

Zij wist wat zij gewaagd had, door de leeuw in zijn hol te tarten, en hier binnen te treden geheel alleen, en zonder bescherming, want die Creool met zijn geplakt haar was van niet meer nut dan een klein schoothondje.

Zij zat half met de rug naar het toneel gewend, en speelde lusteloos met het glazen staafje van de cocktail, die onaangeroerd voor haar stond.

Een ellendig gevoel van leegheid, tegenzin en moeheid had zich van haar meester gemaakt.

Zou zij dit leven nu werkelijk weer opnieuw gaan leiden, zich weer laten opnemen in die maalstroom van hartstocht en sensatie, die haar destijds zo romantisch had toegeschenen?

Zij dacht aan de ernstige vermaningen

van Raffles, en moest even glimlachen, toen zij bedacht, welk een indruk die woorden op haar hadden gemaakt, gesproken door een man, die zelf in verzet was tegen de maatschappij.

Maar ook dacht zij aan de weinige woorden, die Archy met haar had kunnen wisselen.

Die goede, trouwe Archy, die nog altijd van haar hield, na alles wat er was gebeurd, nadat zij van de beker des levens geproefd had, een vrouw met wie geen fatsoenlijk man eigenlijk in aanraking kan komen.

Nu en dan keek ze naar hem. De finale van de laatste sketch was zoëven begonnen, en hij danste op zijn onnavolgbare wijze langs het voetlicht, van de ene hoek van het toneel naar de andere, met een ongelooflijke snelheid en zonder dat het hem scheen te vermoeien.

Ja, dat was er een die haar zou weten te beschermen, al was hij geen reus zoals Al Fraser, al beschikte hij niet over een aantal betaalde sluipmoordenaars, zoals Kelly, en andere machtige smokkelaars.

Zij zuchtte even en nipte aan haar glas.

Misschien — als zij zelf talent had. Zij zou dan met hem kunnen optreden, in betere gelegenheden, waar een ander publiek komt en hogere gages worden betaald. Hij had haar wel eens gezegd, dat hij een Engelsman was, zodat zij naar Londen kunnen gaan, en dit leven vaar-

wel zeggen. Maar zou het haar aanstaan? Zou zij het op de duur kunnen missen?

Ach, zij had nu een melancholieke bui, dat zou het wel zijn. Dat was altijd als zij een borrel op had. Nog dit glas, maar dan ging zij naar huis.

Het toneel was nu vol danseressen, koristen en zangers, en Archy werd onzichtbaar in die menigte.

Zij nam haar kleine handtasje op, en wenkte de ober om met hem af te rekenen, en stond op om heen te gaan.

Maar meteen viel zij zwaar weer op haar stoel neer, en het zweet brak haar uit. Zij voelde zich duizelig, en het was alsof haar benen van lood waren.

Zij poogde opnieuw op te staan, en toen waren er ook al een stuk of zes mensen om haar heen, die zich, naar het scheen, met haar bemoeiden.

— Wat mankeert haar? vroeg Scarlet Elly op minachtende toon. Is de meid bezopen?

Kelly, die voortdurend naar het tafeltje gegluurd had, waaraan het meisje had gezeten, haalde de schouders op en zei:

— Voor zover ik weet, heeft ze twee of drie glazen gedronken. Als ze daar nog niet eens tegen kan...

— Ze schijnt niet op haar benen te kunnen staan; — ze brengen haar weg — ze moeten haar ondersteunen, zei Scarlet Elly. Eensklaps werd haar blik achterdochtig, zij zweeg, en haar stekende ogen poogden het gelaat van de man, die naast haar zat, te peilen.

Daarop was echter niet anders te lezen dan onverschilligheid en dat wekte juist haar achterdocht. Zij wist maar al te goed dat zij daar nu naast hem zat uit louter gewoonte. Kelly had genoeg van haar, en begeerde dat jonge ding, dat nu, omringd door een aantal mensen, haastig naar buiten werd gedragen. Maar zij liet zich niet op zij schuiven, zij zou zich tot het uiterste verzetten, en als zij toch zou moeten wijken — dan zou zij zich weten te wreken.

Op het toneel zong het koor het laatste refrein, de dansmeisjes hielden elkaar

omvat in een lange rij en gooiden de slanke benen in de lucht in een warreling van korte rokjes en zijden tricotjes.

Toen het scherm na een storm van toejuichingen eindelijk voor de laatste maal gezakt was, duurde het niet lang of de koristen en de dansmeisjes kwamen in de zaal, waar zij hun vrienden hadden, en zeer weinigen uit het publiek gingen dan ook weg. De meisjes gingen op de stoelen naast die van hun vrienden zitten of zetten zich op hun schoot, waar zij zich ongegeneerd lieten knuffelen en betasten.

Raffles en Brand hadden niets gemist van hetgeen zich had voorgedaan, en het gelaat van de Grote Onbekende vertoonde een ernstige trek, toen hij Brand in het oor fluisterde:

— Dat bevalt mij niet. Heb je gezien, hoe loodzwaar zij neerviel toen zij opstond?

— Vooruit, Charles, ik moet zien wat er met haar gebeurt. Blijf jij voorlopig hier, vang Sundringham op, en volg hem, als hij dit gebouw verlaat. Hij zal wel niet lang hier blijven als hij merkt dat Maisy er niet meer is.

— Hoelang blijf je weg?

— Dat is niet vooruit te zeggen. Wie weet waar ze haar heen brengen.

Raffles ging kwasi onverschillig de zaal uit, en bleef veel korter weg dan Brand verwacht had.

— Te laat, fluisterde hij, zodra hij zich weer bij Brand gevoegd had. Ik zag de auto juist weggrijden — en er viel niet aan te denken om Henderson nog bijtijds te waarschuwen. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat dit het werk is van Kelly. Hij is een smokkelaar van verdovende middelen en zal wel iets bij zich hebben gehad, dat hij ongemerkt in haar glas heeft gedaan, een slaapdrank of zoiets. Hij weet dus ook waar zij heen wordt gebracht, en wij zullen hem ditmaal als een schaduw volgen.

De twee vrienden hadden zich zo opgesteld, dat zij konden zien wat er voorviel, zonder zelf al te zeer in het oog te vallen.

Zij zagen hoe Kelly regelrecht op Crampton toeliep, met wie hij snel een paar woorden wisselde.

De smokkelaar ging vervolgens naar de uitgang, waarheen Scarlet Elly hem wilde volgen, maar op haar weg vond zij Crampton, die haar ruw bij de arm vatte, even tot haar sprak, en toen een paar mannen wenkte, die tot die tijd zonder zich te verroeren aan een naburig tafeltje hadden gezeten.

Die mannen traden op haar toe, sloegen de revers van hun jassen terug, lieten een medaille zien, en namen de vrouw tussen zich in, die hevig tegenpartelend werd weggevoerd.

— Even eenvoudig als afdoende, zei Raffles sarcastisch: — Je ziet hoe gemakkelijk men zich hier van een lastige vrouw kan ontdoen, wanneer men een man als Crampton tot vriend heeft.

Maar nu vlug de straat op, Charles, anders zouden wij Kelly nog mislopen.

— En Sundringham?

— Dat is waar. Wacht op hem, deel het hem voorzichtig mee, en wacht dan op mijn telefonische berichten in de kleine speelzaal. Ik zal zeggen, dat er naar mijnheer Jonas gevraagd wordt. Denk er om, dat dit je naam is voor de eerstvolgende uren.

— Maar misschien weet Sundringham wel waar Kelly woont.

— Ja, dat zal wel — maar ik geloof niet, dat zij Maisy regelrecht daarheen zullen brengen. Dat zou wat al te gevaarlijk zijn. Zij is stellig in het huis van een vriend van de smokkelaar, en zeker niet zo gemakkelijk te vinden. Tot straks, amice — en denk er om, dat ik de auto en Henderson in beslag neem.

Raffles verliet nu haastig de zaal, als het ware op de hielen van Kelly, en Brand bleef alleen achter.

Hij zat nog geen vijf minuten aan het tafeltje, of Archy, die blijkbaar van het hele voorval onkundig was, kwam van de zijde van het toneel de zaal inlopen.

Zijn ogen zochten onmiddellijk onder degenen, die zich nog in de zaal bevonden, naar Maisy, en toen hij haar niet

zag, verscheen er een uitdrukking van teleurstelling op zijn gezicht.

Brand, die hem niet uit het oog verloor, volgde hem op enige afstand, en toen hij op het punt stond de zaal te verlaten, tikte Brand hem op de schouder, wenkte hem naar een hoek van de vestibule, en zei op zachte toon:

— Gij zoekt tevergeefs, Mr. Sundringham. De jongedame in kwestie is niet meer hier. Zij is vertrokken, of, beter gezegd, meegenomen, en mijn vriend is er op uit, om te zien, waar zij gebleven is.

De jongeman had Brand, verbaasd en een weinig wantrouwend aangekeken, want ook Brand zag er niet bepaald als een echte gentleman uit, met zijn geschminkt, verlopen gezicht, maar naar mate Brand verder sprak, veranderde zijn gezicht geheel, en hij vroeg op angstige toon, dicht op Brand toetredend:

— Wat is er gebeurd? Waar is Maisy? Kent gij haar?

— Ja, mijn vriend en ik kennen haar, al is het nog niet lang. Wij weten ook wie gij zijt. Maar daar gaat het nu niet om. Miss Hopkins heeft hier iets gedronken, dat haar slecht bekomen is, en waarvan zij erg beroerd is geworden — en daarna is zij door enige mannen weggevoerd.

Sundringham verbleekte en Brand begreep, hoe diep en echt de liefde was die deze jongeman, niet veel meer dan een knaap, gevoelde voor dat verdoolde schaap, dat hij zeker geruime tijd uit het oog had verloren, en pas had teruggevonden.

Sundringhams stem was nauwelijks verstaanbaar, toen hij er met bevende lippen uitbracht:

— Wat 'n lafaards, wat 'n ellendelingen. Ik had alles moeten neergooien, zelfs mijn baantje hier; ik had bij haar moeten blijven en haar niet uit 't oog moeten verliezen. Ik weet niet wie gij zijt, die mij dit slechte nieuws komt vertellen, maar iedereen hier weet, dat ik haar liever heb dan mijn leven.

Sundringham beefde over zijn gehele

lichaam, en moest zich met een zakdoek het zweet van het gelaat wissen.

— U hebt mij dit niet meegedeeld, om mij leed te doen, dat begrijp ik: u schijnt mij te willen helpen, en ik mag u dus als een vriend beschouwen.

— Gij kunt op mij en op mijn vriend rekenen! riep Brand uit, zijn hand vat- tend, en die met kracht drukkend. Wij zullen alles in het werk stellen om haar te vinden.

— Laten wij het aan Scarlet Elly vra- gen, zei Archy. Die haat hem, en zal aan onze zijde staan. Zij weet stellig waar zij zich op dit ogenblik bevindt. Zij kent alle schuilplaatsen.

— Dat is best mogelijk, maar Scarlet Elly kan ons op dit ogenblik niet helpen, want Kelly heeft met commissaris Cram- pton gesmoesd, en even later werd zij door een paar agenten weggevoerd.

— Wat 'n gemene, vuile intriganten! riep de jonge man met gesmoorde stem. Als ik Kelly zie, dan ben ik in staat hem te vermoorden.

Op zachte toon zei Brand kalmerend:

— Ik kan mij uw gevoelens begrijpen, maar daaraan hebben wij niets. Wij zul- len doen wat wij kunnen. Voor het ogen- blik moeten wij afwachten, anders kun- nen wij niet doen. Zij is weggebracht in een auto, en mijn vriend was te laat om die te kunnen volgen. Ga mee naar de kleine speelzaal, want daar zal ik worden opgebeld door mijn vriend, als hij nieuws heeft. Misschien komt er spoedig bericht, waaraan wij iets hebben.

Als een slaapwandelaar liep Sundring- ham met Brand mee naar de kleine zaal, die langs twee geheime uitgangen zeer snel geledigd kon worden, wanneer een al te ijverige politiebeambte een inval liet doen, als Crampton ziek of met va- cantie was. Zij namen plaats aan een tafeltje en bestelden iets, om niet te veel de aandacht te trekken.

Enige tijd zaten zij zo zwiiggend tegen- over elkaar, en Sundringham had Brand een tijd lang opgenomen, tot hij plotse- ling vroeg:

— Wie zijt gij eigenlijk, en waaraan

moet ik het toeschrijven dat gij zoveel belang stelt in Maisy?

Brand had deze vraag natuurlijk ver- wacht, en zei luchtig:

— Wij kennen haar nog niet lang, maar wij waren met haar samen op het smokkelschip van Kelly, en daar heeft zij ons een dienst bewezen, die een man van eer niet kan vergeten. En laat ik daar bijvoegen dat wij geen van beiden een vriend zijn van Kelly. Eerder het tegendeel. Dat moet u voorlopig genoeg zijn.

— Hoe kende u mijn ware naam? Nie- mand weet die hier.

— Wij zijn Engelsen zoals gij, en de kranten hebben destijds vol gestaan over wat men uw dwaze stap noemde.

De jongeman keek even strak voor zich, en vroeg toen spontaan:

— Vindt gij het een oneervol beroep, dat ik uitoefen?

— Niet in het minst, antwoordde Brand direct. Uw vak eist zeer veel zelfbeheer- sing, een krachtige wil, teneinde een le- nig lichaam te behouden, voortdurende oefening en doorzettingsvermogen.

— Ik ben blij, dat gij dat zegt. Maisy staat dus niet al te ver boven mij?

Met een pijnlijk gevoel van beklag keek Brand de jongeman aan. Maisy «boven hem» staan. Hij, de afstamme- ling van een roemruchtig, adellijk ge- slacht, die zich met moeite een weg ge- vochten had door het leven, die eerlijk was gebleven te midden van al het bes- derf, dat hem, dag en nacht omringde, en zij, dat lichtzinnige meisje, dat zich met smokkelaars had afgegeven.

Hij dacht daarover nog na, toen een kelner op hem toe kwam:

— Mijnheer Jonas? Of u aan de tele- foon wilt komen.

— Een ogenblikje, zei Brand haastig. Ik ben direct terug.

Hij verliet de zaal, en ging het kleine telefoonhokje binnen. Hij moest daarbij een paar mannen voorbij, die bij de drempel van de deur bleven staan, en die strak naar Sundringham keken, die niets van hun aanwezigheid bemerkte, en

door ongeduld werd verteerd, maar meer nog misschien door het ellendige gevoel, dat hij machteloos was en niets kon doen. Aan de mededelingen van die vreemdeling twijfelde hij geen moment. Stellig was alles gebeurd zoals hij het beschreven had.

Toen hij uit het telefoonhokje terugkeerde zag Brand nog altijd dezelfde mannen staan. De een was in rok, de ander droeg een tuxedo, en nog altijd keken zij, zoals Brand opmerkte, in de richting van Sundringham. Zouden zij misschien een opdracht hebben gekregen, hem te bewaken? Indien dit zo was dan zou de zaak lastig en gevaarlijk worden.

Hij nam die twee mooie heren eens scherp op. Het ene pand van de rok van de een scheen wat langer te hangen dan het andere, en hij begreep onmiddellijk dat de man daar een revolver had zitten. De tuxedo van de ander stond van achteren een weinig uit, dus die had zijn wapen achter in een holster.

In het langslopen trapte Brand, kwasi bij ongeluk de laatste man op de tenen. Deze wendde zich woedend om — en op hetzelfde ogenblik bevond zijn revolver zich al in de zak van Brand, die hem het wapen met de behendigheid van een volleerd goochelaar, en zonder dat hij er iets van had gemerkt, ontfutseld had. Brand stamelde een verontschuldiging, en

liep op Sundringham toe. Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij zei:

— Slecht nieuws. Mijn vriend heeft Kelly tot diens huis gevolgd, maar verder kon hij niet komen, want het wordt scherp bewaakt door diens lijfwacht. Maar dat hij niet in dat huis zal blijven is zeker. Het zal echter uiterst moeilijk zijn hem te volgen, naar de plek waar Maisy zich bevindt zonder dat het wordt ontdekt.

De jongeman maakte een gebaar van wanhoop en vroeg toen, Brand met spanning aankijkend:

— Wat moeten wij dan doen? Wij kunnen het toch niet daarbij laten?

— Dat nooit. Er is nog een middel. Er is iemand die haar verblijfplaats stellig kent, namelijk Scarlet Elly.

— Maar die is gearresteerd.

Brand wierp hem een veelbetekenende blik toe, en zei rustig:

— O, dat is van minder belang. Kom laten wij gaan.

Zij stonden op, na afgerekend te hebben en gingen naar de deur.

De heren in avondtoilet stonden daar nog steeds, en de man in de tuxedo, zei op een lijkige toon, maar met onrustig flitsende ogen:

— Niet doen, Archy, niet meegaan, ik zou, als ik jou was, liever hier blijven.

HOOFDSTUK V

ONVERWACHT GELUK

Brand trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei:

— Wat is dat voor onzin? Mijn vriend Archy gaat met me mee.

— Jij bent hier een groentje hè? vroeg de man met lijzige stem. Dat is wel te merken. Jij kunt gaan, maar Archy blijft hier. Wij hebben onze bevelen.

Brand vergenoegde er zich mede de schouders op te halen, vatte de bleke Sundringham onder de arm, en deed een stap naar voren.

De man in rok merkte een seconde later, dat de zak in een rokpand geen goede plaats is, om een vuurwapen te bewaren, want toen hij er de hand naar uitstak, was hij een seconde te laat, en dat is voor een bekwaam bokser lang genoeg.

Door een geweldige uppercut geveld, smakte hij tegen de vloer, lang voor zijn vingers de kolf van het wapen hadden aangeraakt.

De man in de tuxedo was natuurlijk veel eerder bij zijn holster, maar trof daar slechts een ledige ruimte aan, uitte een knetterende vloek en scheen hulp te willen gaan halen. Brand echter lichtte hem behendig een beentje, wierp de struikelende man de speelzaal in, trok de deur dicht, draaide deze op slot met de sleutel, die hij aan de binnenzijde uit het sleutelgat had genomen, en het volgende ogenblik snelde hij met de geheel ver-

blufte Sundringham de trap af.

Daar beneden trof hij Al Fraser aan, die iets verdachts had gehoord, en onmiddellijk klaar stond om in te grijpen.

Brand verloor geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest, en fluisterde de man snel toe:

— De achterdeur, Fraser. Je bakt er Kelly een levensgrote poets mee.

De pijl trof doel. Dit vooruitzicht scheen de spelhuishouder zó verlokkelijk toe, dat hij geen moment aarzelde, maar vlak achter zich een smal deurtje open stiet, en Brand haastig toebeet:

— De gang door, tot aan de binnenplaats. Aan het ijzerdraad naast de groene deur trekken. En zeg, dat Kelly naar de bliksem kan lopen.

Het volgende ogenblik was het deurtje achter de twee vluchtelingen gesloten, en dat was juist bijtijds, want zij hoorden boven de deur opengaan.

Vlug liepen zij op de tas, door het stikdonkere gangetje, kwamen op de binnenplaats, die verlicht was door een enkel electrisch lampje, en vonden de groene deur. Brand gaf een ruk aan het roestige ijzerdraad dat daar schijnbaar zonder doel aan een ring in de muur bengelde. Maar het had wel degelijk een doel, want de deur sprong onmiddellijk open, die uitkwam in een korte steeg.

Dat straatje liepen zij ten einde en Sundringham begreep dat zijn zonder-

linge nieuwe vriend die zo snel en krachtig wist op te treden, een bepaald doel nastreefde, want zonder ook maar even te aarzelen, liep deze haastig een paar straten door, en bereikte Broadway op een zeer druk punt, waar men elkaar op de trottoirs verdrong, en waar zeker wel twintig tot dertig auto's geparkeerd stonden.

Brand stevende regelrecht naar een grijze wagen, opende het portier, na Henderson, de reusachtige chauffeur, toegesnikt te hebben, en zei tot Raffles die in de wagen zat:

— Hier zijn wij. Niet zonder moeite, maar zonder kleerscheuren. Die mensen van Kelly houden van krasse middelen, naar het schijnt. Er waren er twee die ons de uitgang versperden, maar het liep voor hen op een mislukking uit. Fraser heeft ons zelf naar buiten geholpen.

Brand was nog niet uitgesproken en het portier was nauwelijks dicht of de wagen zette zich in beweging.

Sundringham wierp een onderzoekende, ietwat onrustige blik op Raffles, wiens gelaat nu en dan beschenen werd door de straatlantaarns of de felle lichten der nachtclubs en bioscopen, en hij moest constateren, dat dat gezicht er nog een weinig minder vertrouwenwekkend uitzag dan dat van de man die hem hierheen had gebracht.

Het scherpe oog van Raffles had dadelijk bemerkt wat er in de jongeman omging, en zei met een glimlach:

— Gij moet ditmaal niet al te veel op ons letten, Sundringham. Om u maar meteen de waarheid te zeggen, wij zien er op dit ogenblik anders uit dan in het dagelijkse leven. Om kort te gaan — wij zijn vermomd. Wij willen u van harte gaarne helpen, onder voorwaarde dat gij niet naar de redenen van die vermomming en naar onze identiteit vraagt. Het moet u voldoende zijn, dat wij over het algemeen de smokkelaars van verdovende middelen en andere bandieten fel bestrijden, en dat wij in het bijzonder deze nacht, het kost wat het wil, Maisy Hopkins willen bevrijden.

— Dat is mij voldoende, zei Sundringham, de hand grijpend van Raffles. Ik moet u bekennen dat het mij is, alsof ik droom, want dit alles ging zo plotseling snel. Mr. Jonas heeft trouwens zoeven duidelijk bewezen, dat hij mij wil helpen, en wat heeft hij een harde directe.

— Niet zo kwaad hè, bevestigde Brand met een vleugje zelfingenomenheid. De stoot was tenminste raak.

— Maar kunt gij, — weet gij waar Maisy zich bevindt? vroeg Sundringham met een stem die even trilde.

Raffles schudde het hoofd, en zei:

— Neen, dat weet ik nog niet, maar ik weet wel in welk politiebureau Scarlet Elly zit opgesloten, en zij zal ons die verblijfplaats zeggen, bewogen door de menselijkste van alle gevoelens, namelijk de zucht naar wraak.

— Maar dan moet gij haar dat vragen en men zal u niet bij haar toelaten.

— O, jawel, wacht dat maar kalm af, en dat niet alleen, maar zij zullen haar met mij mee laten gaan, zei Raffles glimlachend. Ja, Sundringham, ik beschik over middelen, die niet iedereen ten dienste staan. Zo kan ik, bij voorbeeld, uitstekend een handschrift nabootsen, en als men dan in het bezit is gekomen van wat briefpapier van een politiecommissaris, dan kan daarmee heel wat verricht worden. Maar natuurlijk moet ik eerst zelf een kleine gedaanteverwisseling ondergaan.

— Hier links af, zei Raffles tot Henderson en dan de twee en zeventigste straat in. Parkeer de wagen dicht bij de hoek en wacht daar op me. Ik geloof niet, dat ik lang weg zal blijven.

Henderson deed wat hem gevraagd was en Raffles stapte uit. Hij ging een huis binnen, waarvan hij de deur opende met een sleutel, die hij uit zijn zak opdiepte.

Brand kende dit huis, dat Raffles al menig maal gediend had tot toevluchtsoord in gevallen als deze.

Henderson behoefde inderdaad niet lang te wachten. Raffles was binnen een kwartier terug, maar Sundringham her-

kende hem niet. Hij dacht dat er een politieagent naderde, die hen zou bevelen een andere parkeerplaats te zoeken.

Die politieagent echter was Raffles. Deze stapte in en zei tot Brand:

— Let goed op, Charles. Ik stap drie blokken verder uit, en leg de laatste vijftig meter te voet af. Daar is het C.P.O. weet je wel. Ga naast de wagen staan, en houd het politiebureau goed in het oog. Ik hoop binnen vijf minuten terug te zijn.

Raffles trok zijn uniformjas recht, keek nog eens of de koppel onberispelijk sloot, opende het portier, stapte uit, en liep met krachtige stappen en zonder een spoor van vrees of onzekerheid naar het C.P.O. (Centraal Police Office).

Brand, die eveneens was uitgestapt, volgde hem met de blik en zag hem binnen gaan.

Vijf minuten verstreken onder grote spanning. Toen kwam de gewaande agent weer naar buiten, ditmaal in gezelschap van een vrouw. Brand herkende onmiddellijk Scarlet Elly. Het was een vreemde vertoning voor ieder ander dan een geregeld bezoeker van Broadway, om die vrouw, blootshoofds en in strapless avondtoilet te zien voortlopen naast de agent, die haar nauwkeurig in het oog scheen te houden.

Brand stapte haastig weer in, maar liet het portier openstaan.

Het volgende ogenblik werd Scarlet Elly naar binnen geduwd, juist toen zij begon te aarzelen op het zien van Archy Orchy.

— Wat is dit voor een grap? vroeg zij, toen zij zat, en de auto zich in beweging zette.

— Dat zal ik je zeggen, liefje, zei Raffles met een vreemde glimlach. Ik verzoek je vriendelijk maar dringend ons te vertellen waar Maisy kan zijn, want we zijn overtuigd dat je het weet.

De ogen van de vrouw vlamden, en een ogenblik perste zij de lippen open. Toen vroeg zij kortaf:

— Waarom wil je het weten?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk, om-

dat deze jongeman haar weer terug wil hebben. En moet ik je er nog op wijzen, dat Kelly niet zal aarzelen om je desnoods te laten hangen, als je hem in de weg loopt, dat je niets meer voor hem betekent, dat hij je kwijt wil zijn, en dat dit zeker onmiddellijk nog vannacht zal gebeuren, als je hem de gelegenheid geeft Maisy in zijn bezit te krijgen?

De vrouw slaakte een kreet van woede en haat, en zonder zelfs na te denken gooide zij er uit:

— Hij heeft haar vast en zeker naar het huis van Fatty laten brengen. Dat doen ze altijd, als ze een gemene streek voor hebben. Je komt niet zo gemakkelijk bij hem binnen, en als je er binnen bent, kom je er niet gemakkelijk meer uit. Een oud huis, met twee uitgangen en prachtige schuilplaatsen, waar ze je zó goed kunnen opbergen dat je het daglicht nooit meer te zien krijgt.

Raffles wist goed waar die Fatty woonde, een voormalig filmacteur met een slechte reputatie. Die vent was als het ware geschapen, om handlangersdiensten te bewijzen bij schanddaden, als die Jesse Kelly nu voor had.

Fatty had zijn beroep als filmspeler moeten opgeven, daarna was hij kroeghouder geworden, handelaar in blanke slavinnen, en, zoals vanzelf spreekt, tenslotte ook dranksmokkelaar. Nadat de drankwet was opgeheven, was hij overgeschakeld op cocaine, opium en meer van dat spul.

Terwijl Raffles hierover nadacht, had Scarlet Elly ook nagedacht en had er spijt van gekregen dat ze haar mond voorbij gepraat had.

— Zeg, agent, ik heb me lelijk vergist, zei ze, ze is stellig niet bij Fatty, ze zullen haar naar Farnaby gebracht hebben in de Bowery.

— Precies, zei Raffles, of naar mijn oude grootje op de hoek van de hel- en hemelstraat. Vergeet het maar, lieveling. Je wilt nu terugkrabbelen, omdat je bang bent geworden.

— Het is nogal duidelijk, dat ik bang ben, zei de vrouw. Jij moest Jesse Kelly

kennen. Als hij er achter komt dat ik hem op deze manier zijn buit heb willen ontroven, dan heb ik een dag daarna een colt in mijn buik.

— Als je daar bang voor bent, hoef je niets anders te doen dan te zorgen dat je vier dagen je niet laat zien, of uit New York vertrekt. Want binnen die tijd is Jesse geknipt.

De vrouw keek Raffles wantrouwend aan.

— Uit New York vertrekken? En je moet me overbrengen naar een ander bureau?

— Ik breng je over, kostbare schat, naar een plek, waar je me niet in de weg kunt lopen, en mijn plannen niet kunt dwarsbomen, maar het is ook geen politiebureau.

— Maar dan ben je ook geen agent!

— Dat ben ik ook niet.

Een ogenblik scheen het als of zij het portier wilde openrukken, om uit de auto te springen, maar Brand hield haar stevig vast.

Toen haar dit niet lukte vatte zij Sundringham bij de arm, en gilde:

— Weet jij door wie jij geholpen wordt, melkmuil? Weet je wie dat is die naast je zit? Dat is John Raffles, je weet wel, die mooie knaap, die ze de «Grote Onbekende» noemen, nou, maar ik kèn hem!

Sundringham was wel even geschrokken, maar hij zei met vaste stem:

— Ik geloof je niet. Maar al was het zo, dan zou het me toch niet kunnen schelen. John Raffles is een edelman. Maar hij kan niet hier zijn, hij moet in Londen zijn.

— Hij zit naast je, Sundringham, zei Raffles rustig. Deze heer liegt die zus nu eens niet. Maar ik zal je helpen in deze zaak, en je kunt op mij rekenen! Begrijp je nu ook, waarom ik Maisy wil redden? Dat is omdat zij voor ons in de bres gesprongen is, toen Kelly ons met de dood bedreigde aan boord van zijn smokkelschip. Wat jou betreft, Elly, ik zou je raden, niet langer zo te keer te gaan, of ik zal andere maatregelen moe-

ten nemen. Ik ben niet van plan, 't werk dat op mij te wachten staat door jou in gevaar te laten brengen.

Scarlet Elly zag dat zij niets had bereikt. Haar stem beefde, toen zij zei:

— Kelly zal mij aan zijn mes rijgen als hij er achter komt. Hij zal denken dat ik je met opzet geholpen heb.

— Ik zeg je dat Kelly je geen kwaad zal kunnen doen, als je maar zorgt dat je je in vier dagen niet vertoont. Ik zal je dat trouwens heel gemakkelijk maken, want ik zal je op een veilige plaats brengen, waar hij je niet kan vinden.

Scarlet Elly keek beurtelings de drie mannen aan, zweeg, gaf zich gewonnen, sloot de ogen, en leunde achterover. Zij wist wel, dat verzet haar toch niet meer kon baten. In ieder geval zou Kelly lelijk op zijn neus kijken, die nacht. Zij wist ook dat Raffles stellig niet zou zeggen dat zij het adres verraden had, en misschien liep alles nog goed af.

De rit duurde bijna een half uur, en toen Henderson remde en stopte, voelde de vrouw plotseling een fijn prikje even boven haar pols. Zij opende de ogen, zij zag het kleine injectiespuitje in de hand van Brand, en haalde onverschillig de schouders op. Zij wist wat dat prikje betekende, en onderging gelaten haar lot. Er was immers toch niets aan te doen.

Enkele minuten later was zij in een vaste slaap gedompeld, en zij bemerkte er niets van, dat zij een eenzaam gelegen huis werd binnen gedragen, en naar een souterrain vervoerd, dat zo goed mogelijk als kamer was ingericht.

Daar lieten de drie mannen haar, wetende dat zij pas over een uur of twaalf zou ontwaken, en keerden haastig naar de auto terug.

— Luister James, begon Raffles op gedempte toon. Je moet ons nu zo vlug mogelijk naar Liberty Street brengen, dat is vlak bij de ingang van de nieuwe Holland Tunnel onder de Hudson. Bij de aanlegplaats van de ponten, die daar vlak bij is, stop je. Daar zullen wij opnieuw krijgsraad houden.

De reus knikte, allen stapten in, en

een half uur daarna stopte de auto op de brede kade, waarop Liberty Street uitkomt, dicht bij de grote steiger, waar drie ponten hun aanlegplaatsen hebben.

Raffles boog zich naar Sundringham over, en zei zacht maar dringend:

— Ik ben verplicht, u er op te wijzen, dat uw leven van dit ogenblik af beslist gevaar loopt. Gij zelf kent het best de mannen, met wie wij te doen krijgen. Gij moet dit in het oog houden en u goed bedenken, vóór gij er toe overgaat om mee te gaan. Riskeert gij het liever niet, dan zullen wij u dat volstrekt niet kwalijk nemen.

— Al zou ik met handen en voeten tegen dat huis moeten opklimmen, zei Sundringham met opeengeklemden tanden. Wat kan mijn leven mij schelen, als ik haar niet heb?

— Dat is mannentaal, zei Raffles glimlachend. Wij rekenen dus op u. Hebt gij een wapen?

— Natuurlijk. Iemand van mijn beroep heeft dat wel eens nodig.

— Goed. En reken er maar op dat gij het zult moeten gebruiken ook, want het is bijna zeker dat er vrienden van Fatty in zijn huis zijn, die het meisje moeten bewaken.

— Kent gij het huis van die man misschien?

— Ja, ik ben er wel eens in geweest. Artiesten van mijn slag kunnen niet al te kieskeurig zijn, zei Sundringham. Wij moeten overal en in alle kringen onze vrienden hebben, anders loopt ons bestaan gevaar.

— In ieder geval kan het ons te pas komen, dat gij het huis kent, viel Raffles hem snel in de rede. Ik ken het alleen maar van de buitenzijde. Scarlet Elly heeft echter ook gesproken van schuilplaatsen en dergelijke geheimzinnigheden. Weet gij daar iets van?

— Neen, ik kwam er natuurlijk alleen maar als gast. Wel weet ik dat er een uitgang is aan de achterzijde, grenzend aan ene grote garage, tevens auto ver-

huurinrichting. Ik denk dat wij daar het gemakkelijkst ongemerkt zouden kunnen binnenkomen.

— Dat zal noodzakelijk zijn. Wij moeten hen trachten te overvallen, en dan alle hoekjes en gaatjes doorzoeken. De woning is immers boven een bakkerij, als ik het mij wel herinner.

— Ja, een lunchroom of zelfs te dat tegenwoordig noemen, een cafétaria. Die is nu natuurlijk gesloten. Het huis is vrij groot. Vroeger zijn het er twee geweest, maar er zijn nauren doorgebroken.

— Goed, zei Raffles, die wetenschap kan ons te pas komen. Wij moeten nu aan het werk. Wij zijn nu ongeveer tien minuten gaans van het huis en de auto meet hier in de buurt geparkeerd worden.

De vier mannen gingen regelrecht naar de straat, waar de garage zich bevond. Deze was gesloten, maar hier en daar brandde licht.

Raffles had nauwelijks vijf minuten nodig om het slot van de dubbele deur, die de inrit afsloot, te openen.

Snel gingen de mannen naar binnen en sloten de deur achter zich. Tussen de rijen auto's door, bereikten zij de achterzijde van de garage, waar een tweede deur geopend moest worden, toegang gevend tot een binnenplaats, welke gebruikt werd om de auto's schoon af te spuiten.

Toen de vier mannen hier bijeen stonden, fluisterde Sundringham, wijzend op een lage, smalle deur op een paar meters afstand:

— Dat is de deur waarvan ik sprak. De ramen daarnaast behoren bij de keuken en de dienstvertrekken van de cafétaria. Die deur dàar echter geeft toegang tot een achtertrap, waarlangs men in de woning van Fatty kan komen.

— Weet gij ook of er een of andere alarminrichting is?

— Neen, daar heb ik nooit iets van gezien of gehoord, mompelde de jongeman. Als dat het geval was, dan zouden

wij dus niet binnen kunnen komen.

— Toch wel, denk ik, zei Raffles glimlachend. De tas, Charles.

Brand had de tas met gereedschappen reeds geopend, en Raffles koos er een zonderling gevormd, niet al te groot instrument uit van twee handgrepen voorzien, dat er uitzag als een kleine cirkelzaag. Het werktuig was bestemd om snel en zo goed als geruisloos een paneel uit een deur te zagen.

De zaag werd tegen het hout gedrukt, en vijf minuten later hield Raffles het paneel in zijn hand, stak het hoofd door de gemaakte opening, richtte even het licht van zijn zaklantaarn naar binnen, en zei op zachte toon:

— Er is een alarmsignaal, en het is blijkbaar pas aangebracht. De tang, Charles.

Een ogenblik later had Raffles de draad doorgeknipt.

Nu behoefde hij nog slechts de twee grendels terug te trekken, en de sleutel in het slot om te draaien, en toen kon de deur geopend worden, en gingen de vier mannen naar binnen.

De trap begon op een meter of drie van de deur.

Zodra zij boven waren, op het stikdonkere portaal, bleven zij een poos doodstil staan luisteren, maar aanvankelijk hoorden zij niets dan elkanders zachte ademhaling.

Na enige ogenblikken echter meende Raffles een vaag stemmengegons te horen, dat uit een vertrek op enige afstand moest komen.

Daar er nergens een sprankje licht viel te bespeuren knipte hij zijn zaklantaarn aan; het schijnsel gleed achtereenvolgens over een viertal deuren en belichtte het begin van een brede gang, waarvan het einde niet te zien was.

Raffles trok uit voorzorg zijn revolver, en opende behoedzaam de eerste deur.

Hij keek in een fraai gemeubelde slaapkamer, klaarblijkelijk in gebruik bij een heer, die veel zorg aan zijn toilet be-

steedde. De gordijnen waren nog open, en zwak drong het licht van de maan naar binnen.

Raffles ging de kamer binnen, knipte het licht aan, na de gordijnen zorgvuldig te hebben gesloten, en zei fluisterend:

— Wees nu op alles voorbereid, en aarzel niet om gebruik te maken van jullie wapens, want zij zullen ons neerschieten als honden, zodra zij ons ontdekken.

— Maar wat moeten wij in deze kamer doen? vroeg Brand ongerust. Zij zullen haar toch niet in een gewone klerenkast hebben opgesloten?

— Toch is er iets eigenaardigs aan dit vertrek, amice. Heb je de treden van de twee trappen geteld? Het waren er samen vier en dertig, dat komt ongeveer overeen met een hoogte van zeven meter. De ramen van de lunchroom echter, tenminste aan de zijde waar we binnen kwamen, bevinden zich met hun bovenkant ternauwernood twee meter van de vloer. Ik voeg er nog 'n halve meter bij tot aan het plafond, en dan blijft er toch nog een aanzienlijke ruimte blinde muur over, en die moet zich onder deze kamer bevinden.

— Een vloerluik dus? fluisterde Sunningham.

— Ongetwijfeld, maar waarschijnlijk zullen wij het vloerkleed wel niet behoeven op te nemen. Kijk eens naar die opvallend grote stookplaats, Charles. Hoe onnozel lijkt daarbij het elektrische kachelkje. Ouderwetse schoorsteenmantels zijn dikwijls heel interessant.

Raffles bukte zich, tilde het elektrische haardje van zijn plaats en schoof de lap gele zijde opzij, die de ruimte afsloot, waar in vroegere jaren zeker een machtig vuur van houtblokken was gestookt. Op de haardplaat stond een ijzeren vuurkorf, Raffles greep het handvat aan een der zijden van die plaat, en trok deze omhoog. Een rechthoekig gat van omstreeks een meter bij een meter vijftig, gaapte in de vloer van de stookruimte

en een trap, voorzien van ijzeren treden, voerde naar omlaag. Raffles aarzelde geen ogenblik, op de voet gevolgd door Brand en Sundringham, die trap af te dalen. Henderson bleef in de kamer op wacht staan. De drie mannen stonden daar beneden in een soort gang, en bespeurden bij het licht van hun zaklantaarn een gegrendelde deur.

Deze te openen was voor Raffles het werk van een ogenblik, en toen waren de drie mannen in een helder verlichte ruimte, zonder een enkel raam, en slechts met die ene deur als uitgang. Op een rustbank lag Maisy, doodsbлек nog, maar blijkbaar zoëven bij kennis gekomen, want zij staarde eerst vol schrik en toen met een blik van innige dankbaarheid naar de drie mannen.

Een zwakke kreet ontsnapte haar, en Sundringham moest haar in zijn armen opvangen.

— Nu moeten we maken dat we wegkomen, zei Raffles. Voor liefdesontboezemingen, hoe begrijpelijk ook, is het nu geen tijd. Ik geloof dat ik iets hoor.

De anderen hoorden het ook, en plotseling klonken er boven hun hoofd voetstappen, een geluid alsof een stoel werd omgeworpen, en toen de luide stem van Henderson, die een waarschuwing riep. Onmiddellijk daarna klonk het geluid van een heftige worsteling, de val van een zwaar lichaam, vlug achter elkaar kraakten twee schoten, en toen stormde Raffles de trap op, terwijl Brand Sundringham hielp, de nog half doezelige jonge vrouw naar boven te dragen.

Toen Raffles het hoofd boven de opening uitstak, bemerkte hij dat het in de kamer donker was. Hij hoorde de snelle ademhaling van de reus, die met een paar mannen scheen te worstelen, en hij wilde juist iets zeggen, toen hij een schelle, maar al te bekende stem hoorde roepen:

— Geef hem een opdonder, maar maak hem vooral niet dood!

Het antwoord kwam in de vorm van een doordringende kreet, die echter niet afkomstig was van Henderson. Allen

stonden nu weer in de kamer, en fluisterend beval Raffles aan Sundringham:

— Breng haar als de weerlicht naar buiten. Mijn vriend zal vooruitgaan met een zaklantaarn. Wij dekken de aftocht.

Snel schoof Sundringham langs de muur tot aan de deur en een ogenblik daarna was hij buiten. Achter hem, in het midden van de kamer vocht Henderson met een paar mannen, die hij had weten vast te grijpen, en wier lot spoedig bezgeld was, want met gekneusde ribben, bloedende neuzen en dicht geslagen ogen, zonken zij op de vloer.

De reus snelde op zijn beurt naar de deur, gaf Kelly, die hem wilde tegenhouden een trap in zijn lenden en een knoepert tegen zijn kaak toe, en vloog de trap af, de anderen achterna.

Hoe hij had huisgehouden bleek wel, want niemand volgde hem.

Zij bereikten aldus ongehinderd de auto, waarin Maisy op de achterbank was neergelegd, met haar hoofd op de schoot van Sundringham.

Raffles, Brand en Henderson persten zich gedrieën op de voorbank. Raffles, die chauffeurde, maakte contact, trapte het gaspedaal neer en stopte in de onmiddellijke nabijheid van een der grote hotels, in de omgeving van Times Square.

Toen de twee jongelui uitstapten, zei Raffles glimlachend:

— Hier zou ik maar mijn intrek nemen, als ik u was, Miss Maisy. Hier zijt gij absoluut veilig.

— Maar ik bezit geen rode cent, en dan dat dure hotel...

— Maak u daarover geen zorgen, zei Raffles, — uw aanstaande man is er goed voor en zal de rekening wel betalen.

— Ik? vroeg Sundringham verbluft. Hoe komt u daar bij?

— Gij zijt een vermogend man, zei Raffles met dezelfde glimlach. Uw oom is van ochtend op zijn kasteel gestorven. Het bericht stond in het avondblad. Als ik u was, nam ik met deze jonge dame de eerste de beste boot naar Londen, om daar uw erfenis in ontvangst te nemen.

HOOFDSTUK VI

CRAMPTON KRIJGT EEN LESJE

Commissaris Crampton woonde in een der fraaiste huizen van East Broadway, niet zo ver van zijn bureau. Voor de leek moest het wel zonderling schijnen, hoe een man met een salaris van 7.000 dollar per jaar in zulk een paleisje met een grote hofhouding kon wonen.

Het was op de derde dag na het gesprek tussen Mr. Daniel Quilp en Jesse Kelly, en ongeveer tien uur in de avond toen de butler van Crampton, die met een aantal vrienden zat te kaarten... en te drinken... in een van de prachtige gemeubelde vertrekken van zijn huis, hem het bezoek aankondigde van Mr. Trick, een der twee hoofdredacteuren van de «Daily World».

Crampton fronste de wenkbrauwen en zei ontevreden:

— Wat wil hij? Waarom komt hij mij nu storen?

— Mr. Trick zegt dat hij u iets heel belangrijks heeft mede te delen.

De commissaris wierp zuchtend zijn kaarten neer, verontschuldigde zich bij de dames en heren die zijn gasten waren, en begaf zich naar een kleine ontvangkamer, grenzend aan wat hij zijn werkkamer placht te noemen, ofschoon hij er bijna nooit kwam, en alle zaken van betekenis aan het politiebureau afhandelde.

In een gemakkelijke stoel, zat een lan-

ge, tamelijk nonchalant geklede man, van een jaar of zestig, met een haviksneus, en doordringende ogen onder het lage voorhoofd, een gele gelaatskleur en slechte tanden, die alleen even de hand ten begroeting ophief, en dadelijk, zonder zijn gemakkelijke houding te laten varen, begon te spreken.

— Spijt mij erg als ik je stoer, Crampton, maar ik moet je noodzakelijk even spreken. Jesse Kelly is van nacht iets van plan.

— Wat zou dat? Laat hij zijn gang gaan. Wat heb ik daarmee te maken?

— Een heleboel. Hij wil voor een heel groot bedrag smokkelwaar, cocaïne, morfine en meer van dat spul in New York brengen, om zo te zeggen vlak onder je neus.

Crampton zette grote ogen op, ging langzaam tegenover Trick zitten, en zei verbaasd:

— Sedert wanneer moet ik mij daarover druk maken? Ik behoef zulke dingen volstrekt niet te weten. De «Daily World» weet het, naar het schijnt, en bekommert er zich evenmin om.

— Dat is veranderd, Crampton, zei Trick, de ander met zijn koele, harde ogen doordringend aankijkend. Er zijn enige dingen gebeurd, en die behoor je

te weten. De « Daily World » staat er be-slist op, dat je van deze zaak werk maakt.

— Van welke zaak? vroeg Crampton, weedend en verbluft.

— Van dat voornemen van Kelly. Van nacht om kwart over drie precies komen zijn mannen met een grote vrachtauto, aan steiger 123, tegenover Liberty Street, bij de aanlegplaats van de ponten, en daar zal eveneens een zekere Dan Quilp komen met de duiten om die rommel te betalen. Dat kan een prachtige vangst voor jou en je mannen worden, Cramp-ton.

— Maar verd... dat ben ik niet van plan. Jij weet drommels goed dat Kelly een vriend van me is, en voor zover ik weet, is hij ook een vriend van de « World ».

— Dat was hij - en dat was jij ook, Crampton.

— Dat was ik? herhaalde de commis-saris afgemeten. Zeggen jullie mij de vriendschap op? Kan ik niet meer op jullie steun rekenen? Wat is er dan ge-beurd?

— Dat kan ik je in een paar woorden zeggen, Crampton. Kijk eens hier, de za-ken gingen in de laatste maanden niet zo goed meer. Het aantal abonnee's liep te-rug en de straatverkoop ook. Totdat Brooker, mijn collega, een man wist te vinden, die bereid was een groot bedrag in de krant te steken. Maar — hij stelde zijn eisen. Je zoudt het niet geloven, maar de man houdt er stellig begrippen op na. Dus — wij gooien van morgen af het roer om. We gaan de douanebeamb-ten helpen om een einde te maken aan de handel in verdovende middelen. — We zeggen de bescherming op aan enige oude vrienden, tenzij die handelen in de geest van onze geldschieder. Ik zou je raden, Crampton, daar rekening mee te houden.

Crampton zweeg, en keek somber voor zich uit. De Daily World was een blad

van zeer grote invloed, vooral onder die kringen, die de politiek maakten, die over vette postjes en gemakkelijke, goed betaalde baantjes te beschikken hadden. Wie dat blad tot vijand had kon zijn matten wel oprollen, en moest zijn heil op een geheel ander gebied gaan beproe-ven.

Het was alsof Trick de gedachten van de commissaris las, want zijn lijjige stem vervolgde:

— Je wilde een beetje vlug promotie maken, Crampton, en dat kun je ook nu nog, maar de middelen daartoe zul je moeten wijzigen. Het spijt mij voor jou, maar ik ben verplicht je te waarschu-ven, dat wij je duchtig zullen aanpak-ken, als je onder een deken blijft spelen met de jongens van de vlakke.

— En zullen de lezers daar genoeg mee nemen? vroeg Crampton ironisch.

Trick haalde de schouders op en zei bedaard:

— Dat hebben wij wel meer gedaan, als het moest. Een dagblad is een han-delsonderneming en er moet geld ver-diend worden, vergeet dat niet, geen be-schavingsinstituut. Dat is maar een praat-je verzonnen ten behoeve van de onno-zele lezer, die zich zelf graag voorstelt, als een man, die de beschaving helpt schragen. Een krant is een nieuwtjes-fabriek, en de mooiste berichten leveren het meeste op. Maar ik ben hier niet ge-komen om een lezing te houden over journalistiek. Je zult ons genoeg doen, Crampton, die zaak vannacht door te zetten, of het loopt lelijk met je af. Je weet wel wat het zeggen wil als de « Daily World » tegen je is.

Dit wist Crampton heel goed. Hij beet zich even op de lippen, woog snel de nadelen tegen de voordelen af, en nam zijn besluit.

— Goed, zei hij nors. Maar bindt mij dat ook voor de toekomst?

— Dat geloof ik niet. Ten minste wat mij betreft, en als je het maar stilletjes

doet. Maar onze geldschietster heeft een speciale antipathie tegen Kelly, en die moet er stellig aan geloven. Hij noemt hem een pest voor de maatschappij — en hij is er niet ver vandaan, jou hetzelfde praedicaat te verlenen. Precies om kwart over drie aan steiger 123. Quilp is de man met het geld.

Hij was opgestaan en nam zijn hoed.

Hij was al bij de deur, toen Crampton zei :

— Het is een lamme geschiedenis, dat wil ik je wel zeggen, om nog niet eens te spreken van de schade die het mij zal berokkenen.

— Het is kiezen of delen voor je, Crampton, zei Trick op zijn slepende toon. Het is werkelijk beter voor je, als je tenminste voorlopig maar toegeeft. En neem minstens twintig man mee, maar betrouwbare, weet je, want Kelly zal ook wel met een stuk of tien man komen opdagen.

Een korte hoofdknik, en de hoofdredacteur van het machtige blad, dat men zich te vriend moest houden, verliet met stijve stappen de kamer.

Crampton keek hem even na, mompelde een zware vloek, stond toen met een ruk uit zijn stoel op, en ging naar zijn gasten, die hij met een zoet lijntje naar huis stuurde, onder voorwendsel, dat zijn plicht hem elders riep.

Het was ongeveer half twaalf toen Crampton de agenten had uitgezocht, die aan de onderneming zouden deel nemen, en in alle stilte de nodige posten uitzette in de omgeving van steiger 123.

Meer dan twintig agenten werden verdekt opgesteld. Enige huizen, loodsen en garages werden hun aangewezen, maar zo dat zij onmiddellijk, op het afgesproken sein zouden kunnen toesnellen om de smokkelaars te overrompelen.

Het was een geluk, dat de plek daar donker en verlaten is, en men kon er

een vol uur aan besteden, de agenten bij twee tegelijk op onopvallende wijze in hinderlaag te leggen.

Zij kregen in opdracht, vooral niet te schieten, voor het fluitsein weerklonk, en dan pas, als er tegenstand werd geboden door de smokkelaars. De afspraak was dat zij onmiddellijk na het aanleggen van de boot, gewaarschuwd zouden worden, en dan tegelijkertijd het schip zouden bespringen, vóór de smokkelaars begrepen wat er aan de hand was.

Het was precies drie uur, toen uit het zuiden een vaartuig met gedoopte lichten langzaam Harlem River kwam opvaren.

Tien minuten later, toen het schip vlak bij de steiger was, klonken plotseling snel achter elkander twee revolverschoten, ergens in de buurt van een der loodsen.

Direct daarna hoorde men de woedende stem van Crampton :

— Damn... Wie is die stommeling die schiet vóór het sein? By Jove, alles is mislukt, jullie stomkoppen!

Inderdaad scheen men daar aan boord van het naderende schip onraad te hebben geroken, tenminste de snelheid van het vaartuig nam plotseling aanzienlijk toe, en met grote vaart verwijderde het zich weer van de oever.

Crampton stampvoette van woede, en liep als een razende heen en weer, tot verbazing van die agenten, die zonderlinge dingen over hem hadden horen fluisteren, in verband met zijn grote bijziendheid voor smokkelaarszaken en daarmee ging het nachtelijk avontuur uit als een nachtkaaars, en kon Jesse Kelly met zijn smokkelwaar de vlucht nemen. Quilp was waarschijnlijk ook achterdochtig geworden, want hij liet zich niet zien.

Crampton zond zijn mannen weg, stapte in zijn auto en begaf zich naar zijn woning.

Daar waren natuurlijk alle bedienden naar bed, dus opende hij de deur van zijn werkkamer, om via dat vertrek zijn slaapkamer te bereiken, toen hij verrast op de drempel bleef staan.

Er brandde licht in de kamer en Mr. Trick zat al weer in een gemakkelijke stoel, zijn lange benen zover mogelijk uitgestrekt, zijn hoofd op de leuning rustend, en zijn handen over zijn buik gevouwen.

— Wel voor de duivel! — begon Crampton verbluft. Wat doe jij hier, Trick? Waarom ben je teruggekomen?

— Ik ben niet teruggekomen — ik ben helemaal niet weg geweest, antwoordde Trick rustig.

— Niet weg geweest? herhaalde Crampton langzaam. Wat moet dat betekenen? Wat doe jij hier?

— Nu nog niets, maar heb maar even geduld. Ik heb altijd wel geweten dat je een schurk was, Crampton, maar ik moet mij hebben vergist of beter gezegd — ik was niet volledig, want je bent een domme schurk ook.

Zodra je dacht dat ik weg was, heb je getracht, je in verbinding te stellen met Kelly, maar dat lukte je niet, want hij had zijn woning al verlaten, en niemand kon je zeggen waar hij was. Toen heb je met veel bombarie je zogenaamde maatregelen genomen, zodat iedereen het vooral duidelijk zou horen en zien. Dat was alles maar voor de schijn, want jij zelf hebt die twee schoten gelost, die je vriend Kelly op de vlucht joegen. Dat stampvoeten van je, was werkelijk prachtig van natuurlijkheid, maar het kon natuurlijk de man niet bedriegen, die je je dienstrevolver heeft zien trekken, en je heeft zien schieten. Maar nu wat anders, Crampton. Dit zijn zeker de sleutels van je brandkast?

Trick had de hand in zijn gestoken, en liet een bosje sleutels zien.

Rustig vervolgde hij:

— Om die te krijgen, heb ik een lade

van je schrijftafel moeten forceren, maar als je vannacht je plicht had gedaan, dan zou ik ze, op mijn woord van gentleman, hebben teruggeven. Maar je bent een fielt en een uiterst gevaarlijk sujet, en ik zal je een gevoelige les geven.

Crampton was met één sprong bij zijn schrijftafel, en rukte er de telefoon van af.

Trick bleef doodkalm zitten, en zei schouderophalend:

— Ik ben geen kind, Crampton. Die telefoon is onbruikbaar.

Crampton keek met uitpuilende ogen naar het losslingerende einde geleidingsdraad, gooide het toestel neer, trok met één vloek zijn dienstrevolver en richtte het op Trick, die nog steeds onbeweeglijk bleef zitten, en bedaard zei:

— Geef je geen moeite, Crampton.

De commissaris haalde de trekker over, maar hoorde slechts het klikken van de haan op de ledige kamer.

Nu pas sprong Trick op. Zijn stem was totaal veranderd, en klonk nu hard en scherp als een mes, toen hij zei:

— Nu is het mooi geweest, Crampton. Leg dat nutteloze wapen maar weg. Ik zei dat ik je schrijftafel heb doorzocht — en dat deed ik heel grondig. Ik heb, bijvoorbeeld, een aantal papieren in mijn zak, die een einde zouden maken aan je loopbaan, als ze gepubliceerd werden. Ik zal ze bewaren en er gebruik van maken, als ik dat nodig acht.

— Wie ben je? vroeg Crampton hees.

— Wel eens gehoord van John Raffles? en van Dan Quilp en van Trick? zei de Grote Onbekende. Een van mijn vrienden heeft je de gehele avond gevolgd in de uniform van agent, zodra je dit huis verliet. Hij heeft alles gezien wat je deed, en hij is vooruitgereden op een motorfiets, om mij hier rapport uit te brengen.

Raffles wenkte naar een tweede deur, en toen Crampton zijn bleek, vertrokken gelaat daarheen richtte, zag hij een jongeman op de drempel staan, in de uniform van politieagent, en die hij zich nauw meende te herinneren die nacht gezien te hebben bij de steiger.

— Houd hem goed in het oog, Charles, terwijl ik die kast onderzoek, zei Raffles.

— Je wilt dus mijn ondergang? vroeg Crampton met bevende stem.

— Neen, lafaard, ofschoon je die zoudt verdienen, zei Raffles vol minachting. Je taak is, de burgerij van deze stad te beschermen tegen het geboefte, en in plaats daarvan verlaag je je tot een medeplichtige helper van de schurken die je moest helpen uitroeien.

Vol walging wendde Raffles zich van de man af, zijn lenige vingers gleden over

het letterslot van de brandkast, en binnen vijf minuten had hij de kast geopend.

Hij nam er al het contante geld uit dat er lag, stak het rustig in zijn binnenzak, en zei:

— Van al dat gestolen geld komt je niets toe, Crampton. Het is je gegeven door smokkelaars, dieven en moordenaars, om je stilzwijgen te kopen. Ik zal het hierbij laten, maar ik waarschuw je; — neem je voor mij in acht, want ik zal onverbiddelijk zijn, als je op deze weg blijft voortgaan.

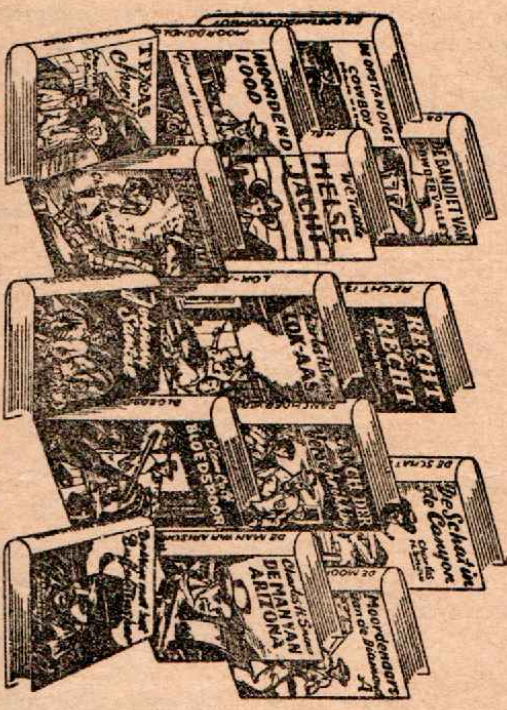
Een wenk aan Brand, en de twee mannen stonden reeds in de gang, sloten de kamerdeur met de sleutel van buiten af, en waren reeds lang weggereden in de auto, die Henderson in de nabijheid geparkeerd had, vóór Crampton van zijn schrik en woede bekomen was.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

SCARLET ELLY

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

Betaalbaar met \$ 5.- of meer per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank W. Arner
3. Moordenaar van de Diamond-A } door Denver Bardswell
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Pidd
5. Johnny Santee door Arthur MacLain
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Calk
8. Ranch der Verschromking } alle door
9. De Man met het Buffalo-marker } Glanewell
10. Moordend Lood } Richardson
11. De Schat in de Canyons } alle door
12. De Man van Arizona } C. H. Snow
13. Lokas
14. Texas Smerlitz
15. Bittere Maat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde onslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 89.50. Nu slechts \$ 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaikbaar met \$ 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevensstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien wat niet wordt verlangd.

NAAM, _____
ADRES, _____
L. I.